Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 16 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Secta strangulatorilor

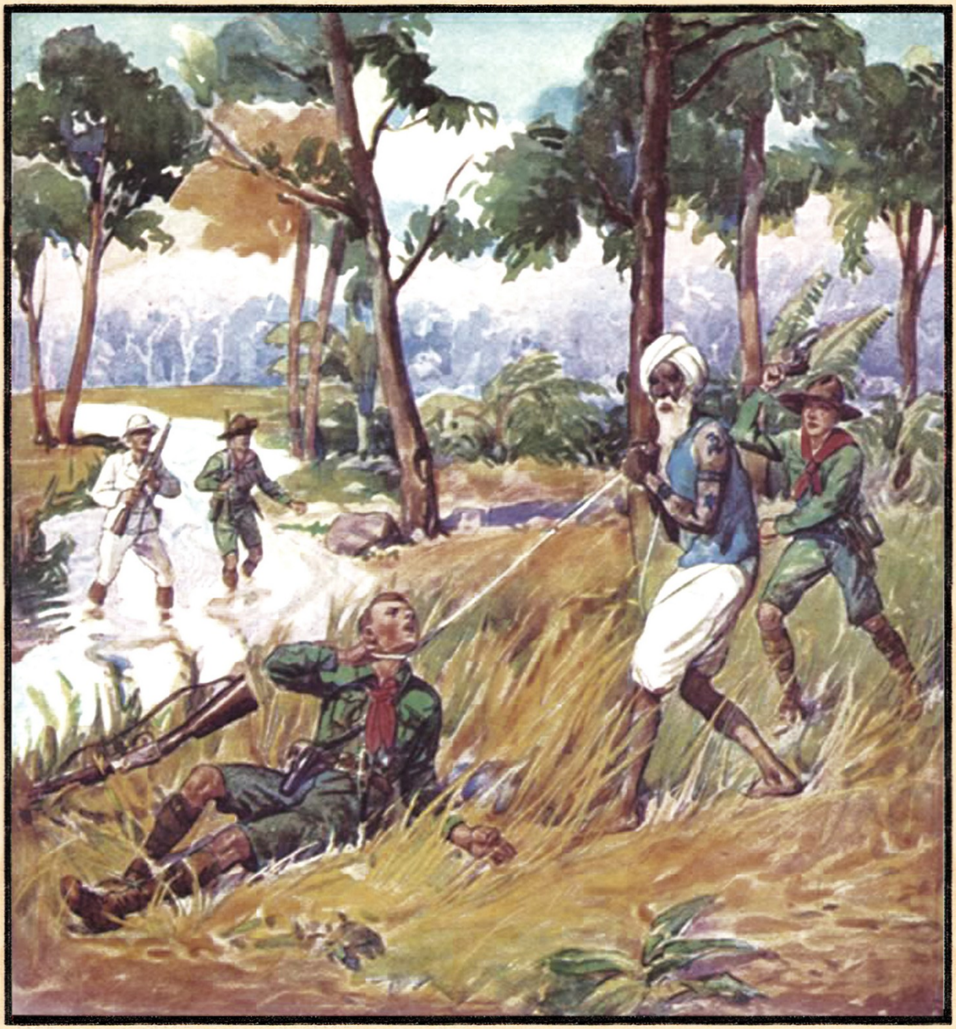

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Secta Strangulatorilor

Nr. 16

V.1.0

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Căutătorii de diamante

Insula Borneo face parte din arhipelagul Sondei la sud de Marea Chinei.

După Australia e cea mai mare insulă de pe glob; olandezii şi englezii şi-au împărţit posesiunea, dar întregul interior ai insulei a rămas aproape complet sălbatic; şi se ştie că, anumite regiuni misterioase au servit de refugiu sectei strangulatorilor sau *thug,* goniţi din Indii de către englezi.

Insula Borneo mai conţine şi imense păduri virgine în mijlocul cărora există terenuri diamantifere.

Se întâmplă adesea ca unii olandezi cu spirit temerar, dorind să se îmbogăţească, sau să piară în câţiva ani, mai curând decât să continue o viaţă mediocră în metropolă – să vie din patria lor la Pontianak, capitala posesiunilor olandeze din Borneo şi să organizeze, după mijloacele de care dispun, o mică expediţie în interior spre a căuta mine de diamante şi a le exploata.

Unii se reîntorc colosal de bogaţi, alţii nu se mai întorc de loc, căzând victimele fiarelor sălbatice şi ale muncii extrem de grele, sau ale fanaticilor *thugi,* care bântuie prin păduri, sau însfârşit ale indigenilor din tribul Olo-Ots, rămaşi în completă stare de sălbăticie.

Uneori, disperaţi de zădărnicia căutărilor lor, după ce şi-au epuizat proviziile şi muniţiile, olandezii porniţi după aventuri, se întorc, de bine de rău, la Pontianak şi acolo cer să fie repatriaţi.

Mai sunt apoi unii, care renunţă la căutarea diamantelor, devin vânători în pădurile virgine şi sfârşesc prin a duce o existenţă aproape tot atât de primitivă ca şi a indienilor.

Însfârşit, mai simt şi unii dintre aceşti emigranţi – mai rari, ce e drept – care se fac bandiţi şi devin teroarea compatrioţilor lor, veniţi să caute pietrele preţioase.

Într-o dimineaţă de Martie, când soarele, deşi pe cer, nu se vedea încă deasupra înaltei văi a Redjangului, din pricina vaporilor opalini, ce se înălţau încetul cu încetul printre frunzişurile arborilor colosali ce se ridicau pe cele două margini ale râpei adânci, un cortegiu ciudat înainta pe un soi de drum croit de natură şi lărgit şi consolidat de oameni.

Erau două care, acoperite cu coviltire de pânză şi ale căror roţi se afundau greoaie şi scârţâind zgomotos în pământul brăzdat de alte numeroase urme.

Acele două care erau trase de câte patru cai voinici, cu părul lung,

care din când în când nechezau violent din pricina sforţării ce trebuiau să facă spre a scoate roţile din noroi, sau spre a trece peste bolovanii, care împiedicau drumul.

Înaintea primului car, mergea un om îmbrăcat în haine de piele, înarmat cu un revolver atârnat la brâu şi cu o carabină pe umăr.

În fiecare moment se întorcea ca să îndemne caii cu cuvinte energice. Îndărătul lui, în dreapta cailor de la primul car, mergea un tânăr cu aspectul copilăresc, dar ale cărui trăsături energice aminteau pe acelea ale robustului bătrân, care-l preceda; cu mâna stângă se rezema de partea dinainte a carului. Aci sta o femeie cu mâinile încrucişate pe genunchi, tăcută şi posomorâtă, privind fără entuziasm pitoreasca panoramă din jur. În faţa celui de al doilea car umbla un alt tânăr, care semăna uimitor cu ceilalţi doi oameni.

În stânga, un indus pe jumătate gol, cu o carabină pe umăr cânta un fel de melodie plângătoare. Şi la un soi de riturnelă, care se repeta din cinci în cinci minute, alt indus, care forma ariergarda la câţiva paşi în urma ultimului car, răspundea cu exclamaţii guturale, pe care le repeta îndată primul indus.

Acesta era aspectul straniului convoi.

Fără îndoială, umblaseră toată noaptea, căci atât oamenii cât şi animalele păreau istoviţi.

Caii se poticneau adeseori, iar oamenii îşi scoteau mereu pălăriile şi-şi ştergeau de sudoare fruntea încălzită.

Şi când primele raze ale soarelui, luminară violent fundul văii, făcând să sclipească picăturile de rouă ce acopereau hamurile cailor şi pânza coviltirelor, bătrânul scoase un strigăt ridică braţele şi brusc, ca şi când ar fi cunoscut acel semnal, cei opt cai se opriră.

— Băieţi, zise Hans van Goor, olandez, căutător de diamante prin insula Borneo, e timpul să ne oprim; de şase ore umblăm fără răgaz şi cred că şi caii ca şi noi au nevoie să mănânce, să bea şi să mai răsufle.

— A! Da tată, răspunseră în cor cei doi tineri, Gip şi Frederic, înaintând.

Femeia se coborî şi ea din car şi apropiindu-se de bătrân îi zise cu voce afectuoasă:

— A! De abia aşteptam să dai semnalul, păreai atât de obosit!

Bătrânul începu să râdă.

— Ştii bine că am mâini şi picioare solide ca fierul! Până ce nu vom găsi diamantele cu care să refacem averea marilor noştri strămoşi nu va fi răgaz pentru noi. Trebuie să mergem tot înainte şi Dumnezeu ne va ajuta. Aşa sper cel puţin.

— Să sperăm! zise bătrâna Frieda, ridicând ochii spre cer.

— Şi, acum, copiii, zise Hans după ce îmbrăţişă cu dragoste pe soţia sa, să pregătim lagărul. Iată colo, la dreapta, un fel de pajişte, unde

caii vor găsi de păscut, cât pentru noi ne-ar trebui ceva de mâncare mai puţin primitiv. Ce ne dai azi, Frieda?

— Oh! Avem de toate, zise bătrâna şi chemând cu un gest pe unul din induşi îi zise:

— Nagar, ia cana şi du-te de adu-ne apă.

Se auzea într-adevăr zgomotul unui râuleţ care cădea din stâncă în stâncă îndărătul arborilor.

Şi timp de o oră toţi se ocupară cu instalarea lagărului, care după toate probabilităţile trebuia să servească mai mult timp, judecând după pregătirile ce le făceau.

Cei doi fii şi tatăl, ajutaţi de servitorul indus pe care-l chema Sirza, se apucară să deshame caii şi să-i lege pe pajişte cu o frânghie lungă, care le permitea să se mişte în voie şi apoi ridicând roţile carelor, una câte una, puseră dedesuptul lor nişte lemne ca să nu se afunde în nămol.

Însfârşit, construiră în jurul carelor şi în aşa, mod încât să cuprindă şi pajiştea în care păşteau caii, un fel de gard cu ajutorul unor trunchi de arbori doborâţi cu securile şi între care împletiră craci şi spini.

În momentul în care mama anunţă că prânzul era gata lagărul era terminat şi împrejmuirea gata.

Masa se compunea dintr-o mâncare de carne cu legume un fel de ghiveci foarte gustos, care fiersese într-o strachină mare. Fiecare se apropia şi-şi scoase cu o lingură mare porţia în strachina pe care o avea la el.

Se aşezară apoi, în cerc la umbra unui arbore, destul de departe de foc ca să nu-i dogorească căldura şi începură să mănânce cu poftă.

Din când în când, tatăl împărţea felii de pâine pe care le tăia dintr-o pâine enormă. O cană plină cu apă trecu din mână în mână şi pe urmă, băură toţi câte o înghiţitură dintr-un fel de ploscă cu vin.

După ce-şi potoliră prima foame şi sete, începură să mănânce ceva mai încet convorbind între dânşii.

— Gip, zise Hans van Goor, calculele tale sunt exacte? Mai avem încă opt zile până s-ajungem la Trecătoarea Verde?

— Da, tată, am refăcut calculele aseară: mai avem opt zile, afară numai dacă nu vom da de un drum mai bun.

— Oh! Un drum mai bun! întrerupse râzând Frederic. Cred dimpotrivă că cu cât vom înainta spre locul de unde izvorăşte Redjangul, drumul va fi din ce în ce mai anevoios. Să nu uităm că suntem primii căutători, care ne-am aventurat pân-aci. Dacă guvernul olandez a pus să se construiască acest simulacru de şosea pe care ne găsim acum, a făcut-o ca să înlesnească funcţionarilor însărcinaţi cu delimitarea frontierelor anglo-olandeze trecerea cu cai, bagaje şi instrumente. Pe de altă parte au trecut doi ani de atunci şi vedeţi că intemperiile au desfundat şi această şosea destul de rudimentară.

— Ehe! exclamă tatăl, dând din cap numai dacă n-o fi mai rea decât pân-acum, maşi mulţumi şi cu asta. Şi apoi, o zi mai mult, sau mai puţin nu contează. Om ajunge când s-o putea, un lucru e sigur, că Trecătoarea Verde ne va aştepta până ce vom sosi.

— Oh! Cât pentru asta, ziseră cei doi tineri, suntem siguri.

Masa se terminase, servitorii se duseră să spele vasele în râul din apropiere, iar tatăl şi fii se pregătiră să se odihnească puţin, după atâta oboseală. Se întinseră la umbră pe un pat făcut din frunze şi punându-şi alături carabinele, a dormiră.

Mama se mai ocupă vreo câteva minute cu diverse treburi, apoi se culcă şi ea pe un pat ceva mai comod, în fundul primului car.

Cei doi induşi, întorcându-se de la râu îşi făcură şi ei un pat şi se întinseră la umbră.

În timpul somnului lor nu sta de veghe decât un câine mare, din rasa acelora cunoscuţi sub denumirea de *Dogues de Bordeaux,* foarte puternici şi aproape sălbatici.

Mirosul lor e în special dezvoltat şi sunt cei mai buni paznici, mai vigilenţi chiar decât omul. La cel mai mic miros suspect se ridică, privesc, ascultă. Încep să mârâie ameninţător şi, dacă alarma continuă, încep să latre cu atâta furie încât sunt auziţi de la distanţă de doi kilometri.

Încrederea olandezilor în paznicul lor era deci absolută, căci nu trecu mult şi toţi erau adormiţi.

CAPITOLUL II
Hoţii de diamante

În momentul acesta, la patru sau cinci kilometri de locul unde poposise caravana olandeză, o altă caravană se pregătea să facă acelaşi lucru.

Nu era compusă din care, ci din cai pe care călăreau patru oameni.

Dacă olandezul Hans von Goor ar fi ştiut că oamenii aceştia poposiseră la o depărtare atât de mică, desigur că n-ar fi adormit, căci, cel puţin din reputaţie cunoştea pe cei patru oameni, celebri în toate oraşele olandeze din insula Borneo.

Erau patru bandiţi temuţi, care se numeau: Dick Peters, Samuel Brown, Sullivan şi Barlok.

Trecutul lor era misterios: se spunea că erau ocnaşi evadaţi şi în ciuda numelor lor, nu se ştia dacă erau francezi, sau englezi, sau olandezi, căci vorbeau toate aceste trei limbi. Şi spre a-şi săvârşi nelegiuirile împrumutau, după împrejurări, nume franceze, engleze, sau olandeze.

În nenumărate rânduri poliţia olandeză încercase să-i aresteze, dar nu reuşise; li se strecurau printre degete şi în zadar îi căutau prin case, în oraş sau prin păduri.

Posedau arta de a se travesti atât de bine, încât poliţiştii şi lăsau adesea să le treacă pe sub nas fără să-i observe măcar.

Cei patru oameni opriră caii, săriră jos, legară dobitoacele de un trunchi de arbore şi desfăcându-şi raniţele cu provizii se aşezară jos şi începură să mănânce cu poftă carne rece şi galetă.

Beau în acelaş timp câte o înghiţitură de vin din nişte flacoane de metal, pe care le aveau la brâu şi când terminară mai sorbiră şi câte o înghiţitură de coniac.

Apoi, fiecare îşi umplu pipa şi mai bine de o oră fumară în tăcere.

Aceşti briganzi nu-şi semănau însă de loc între ei.

Dick Peters, care după purtare şi vorbă părea şeful lor, era înalt de cel puţin doi metri şi spătos: un adevărat uriaş.

Obrazul lui turtit, cu înfăţişarea fioroasă era încadrat de o barbă roşcată şi plete de păr roşu şi murdar îi cădeau ţepene pe umeri, Avea nişte ochi ciudaţi, miei şi verzi, înfundaţi în orbite, iar privirea lor, când era fixă avea ceva din puterea fascinatoare a şarpelui piton.

Samuel Brown, vecinul său din dreapta, contrasta absolut cu dânsul; era un omuleţ minuscul, cu obrazul păros şi negricios. Avea ochi mari catifelaţi, a căror privire era în acelaş timp mângâioasă şi teribilă.

Sullivan care sta în stânga lui Peters era de statură mijlocie nici gras, nici slab, un obraz fără expresie, de o impasibilitate bizară şi de o paloare cadaverică; era de-a dreptul respingător.

Şi ultimul, Barlok, era probabil un mulatru, căci avea nasul turtit ca al negrilor şi buzele groase; de statură mică: avea umeri foarte laţi, braţe foarte lungi şi mâini enorme.

Dick Peters fu acela, care deschise mai întâi gura.

— Samuel, până unde crezi că merge Van Goor?

— Vor să se ducă la Trecătoarea Verde.

— Nu-mi pare că informaţiile tale sunt exacte.

— Sunt sigur! Am auzit spunând asta pe Gip şi Frederik Van Goor.

— Atunci, mai avem vreo opt zile de drum. Trebuie să-i lăsăm să ne ia puţin înainte, căci proviziile noastre de vânat sau terminat şi dacă ne apucăm să vânăm, împuşcăturile noastre ar putea să le dea alarma.

— Vezi bine, zise Sullivan, nişte împuşcături în regiunile astea le-ar trezi imediat bănuielile.

— Cui i-o spui! reluă Dick Peters. Dar, cred că la sfârşit, când vom pune mâna pe diamantele lui Van Goor, vom fi răsplătiţi de toate ostenelile noastre.

— Despre asta poţi fi liniştit, Dick reluă Sullivan. Se ştie că Van Goor are darul de a ghici locurile unde sunt diamante şi nu dă greş niciodată.

— După informaţiile mele, adaogă Samuel Brown tata Van Goor nu şi-a ales ca ţintă Trecătoarea Verde decât după ce a studiat pământul şi fragmentele de rocă pe care misiunea anglo-olandeză de delimitare le-a adus anul trecut din acele locuri şi care se găsesc acum în muzeul din Pontianak. Vă închipuiţi că după un astfel de examen, tata Van Goor a pornit spre Trecătoarea Verde, înfruntând toate pericolele, fiindcă era sigur de ceea ce va găsi acolo.

— Dar, eu credeam că Van Goor şi ai lui erau deja foarte bogaţi.

— Da, ei au la Banca din Batavia diamante în valoare de cel puţin două milioane. Dar, asta nu le ajunge, căci ştiţi care e ambiţia lor?

— Care? întrebă Sullivan.

— Cum asta, întrebă Dick Peters, n-ai auzit vorbindu-se?

— Spun drept că nu!

— Aşa e, în ultimul timp tu erai în Sumatra şi nu puteai auzi conversaţiile ce se făceau în cafenelele din Pontianak cu privire la familia Van Goor, care se înapoiase de două luni din partea engleză a insulei Borneo.

— Ei bine, povesteşte.

— Oh! Foarte simplu. Van Goor-ii aparţin unei străvechi familii, jumătate olandeze şi jumătate germană, ai cărei descendenţi au fost toţi nobili. Posedau castele şi provincii întregi, pe când actualmente în

Olanda, nu au nici o sfoară de pământ.

Ambiţia lui Van Goor e să strângă milioane, să se înapoieze în Olanda şi să răscumpere cel puţin castelul familiei care aparţine acum unui belgian.

— Ca să facă una ca asta trebuie să mai găsească mai multe diamante.

— Şi ca să facă una ca asta, ar trebui să nu întâlnească în cale asociaţia Dick Peters et Co.

— Voi ştiţi, zise Barlok că Van Goor-ii sunt foarte curajoşi şi că cei doi fii, cu carabinele lor lovesc un cui de la o sută de paşi?

— Da, da! protestă Dick Peters. Dar şi eu pot face acelaş lucru. Dar n-am de loc poftă să mă bat şi să-mi risc pielea.

— Nici eu! zise Samuel.

— O! Dar eu nici pe atât! ziseră în cor, ceilalţi doi.

— Deci îi vom ataca prin surprindere, aşa încât nici să nu ştie de unde le vin gloanţele.

— Singurul lucru care mă plictiseşte, obiectă Samuel Brown e că suntem siliţi să aşteptăm prin împrejurimile Trecătoarei Verzi ca tata Van Goor să-şi găsească diamantele. Asta poate dura încă luni de zile.

— Da, zise Dick, dar acum pot să vă comunic un lucru pe care îl ţinusem secret, fiindcă am ca principiu să nu spun toate deodată.

La acele stranii cuvinte, ceilalţi îl priviră curioşi.

— Da, tribul Olo-Ots-ilor, care se găsesc la doi kilometri de Trecătoarea Verde, au fost vestiţi de sosirea noastră. Vom găsi acolo o ospitalitate generoasă, căci, după cum ştiţi am făcut importante servicii capului lor şi va fi ma uşor şi mult mai plăcut pentru noi s-aşteptăm acolo decât în mijlocul pădurii, reîntoarcerea bătrânului Van Goor.

— Minunat! aprobară ceilalţi trei asociaţi.

În momentul acela un fluierat prelung răsună în pădure.

Cei patru bandiţi săriră în picioare.

— Aha! exclamă Dick Peters. Dar asta e semnalul lui Marini.

— Chiar aşa!

O imensă mirare se citi pe faţa lor.

— Marini aci? zise Dick Peters. Semnalul acesta dovedeşte că el ştie că suntem aci.

Ce înseamnă asta?

— Vom afla îndată, răspunse Sullivan. Răspunde, Dick?

— Aşa e! Trebuia s-o fac mai curând.

Dick îşi puse două degete între buze şi scoase un fluierat extrem de puternic.

Apoi, în tăcere, ce-i patru bandiţi aşteptară. Deodată, văzură ieşind dintr-un tufiş din marginea drumului dinspre munţi, un om îmbrăcat în piele ca şi dânşii, înarmat ca şi ei, dar fără carabină; n-avea decât un

browning, un pumnal atârnat la brâu.

Sări cu sprinteneala unui felin şi fu lângă cei patru bandiţi pe care-i salută râzând şi strigând:

— Santa Maria! Santa Maria!

După acest ciudat salut, se înfipse în faţa lui Dick şi aşteptă.

Chipul său, care-i trăda origina italiană era brăzdat de un surâs de triumf şi de satisfacţie destul de ciudată.

— Eh! Dick, prietene, spune drept, iată cea mai mare surpriză din viaţa ta.

— Chiar aşa! Pe cinstea mea! Cum de te găseşti aci?

— Viu să-ţi fac un serviciu care valorează greutatea ta în aur.

— Ehe! întrerupse Sullivan – ştii că Dick Peters cântăreşte două sute patruzeci de livre?

— Lăsaţi-mă să vă spun şi veţi vedea că serviciul meu valorează două sute patruzeci de livre de aur curat.

Cei patru înconjurară pe italian şi îl îmboldiră să vorbească.

— Răbdare! şi Marini dete peste mâinile, ce se întindeau spre el. Iată; voi urmaţi pe Van Goor-ii?

— Da.

— Ştiţi că se duc la Trecătoarea Verde?

— Da.

— Şi sunteţi decişi să-i aşteptaţi, undeva, fie lângă Olo-Otsi sau aiurea, până ce se vor întoarce cu diamantele?

— Da.

— Ei bine, aţi fost traşi pe sfoară, dragii mei.

Cei patru bandiţi tresăriră şi chipurile lor luară o expresie ameninţătoare.

Dar, ciudatul Marini era probabil sigur de ceea ce spunea, căci figura sa nu-şi schimbă expresia triumfătoare şi ironică în acelaş timp.

— Da. Oricât sunteţi voi de faimoşi, aţi fost traşi pe sfoară! Şi, eu un italian, fără nici o importanţă, pe care voi aţi refuzat, de a-l lua în asociaţia voastră, eu care de un an am fost mereu în preajma lui Van Goor, viu să spun…

Tăcu, fizionomia sa luă o expresie de profundă gravitate şi ochii săi, deveniţi teribili, se aţintiră în ochii mici şi reci ai lui Dick Peters.

— Ce lucru? Spune! îl îndemnară ceilalţi.

— Răbdare! Înţelegeţi că vă ştiu capabili să mă loviţi cu pumnalele voastre îndată ce veţi afla secretul meu: îmi trebuie deci o garanţie!

— Ce garanţie vrei? întrebă Dick supărat; crezi că după ce ţi-o vom da n-o să ne fie tot aşa de uşor să te înjunghiem cum spui tu?

— Da, răspunse Marini, dar când Dick Peters a jurat ceva pe capul fiului său, Dick Peters îşi ţine cuvântul.

La aceste cuvinte, care dovedeau că italianul cunoştea într-adevăr multe secrete, Dick Peters păli îngrozitor şi corpul său groş fu

străbătut de un fior.

— E adevărat, zise el cu glas posomorât.

— E adevărat, afirmară ceilalţi trei.

— Ei bine! ridică mâna şi jură pe capul fiului tău că-mi voi da a cincea parte din valoarea diamantelor pe care le veţi găsi asupra Van Goor-ilor în momentul pe care-l ştiu eu..

Fu o tăcere.

Şi, brusc Marini, întrebă:

— Ei bine, Dick, nu juri?

Dick privi pe napolitan cu un aer de neîncredere, care trebuie să fi avut motive vechi; deodată întinse mâna, încruntând sprâncenele.

— Pe capul fiului meu, jur să dau italianului Marius a cincea parte din valoarea diamantelor pe care le vom găsi asupra familiei Van Goor, în momentul pe care ni-l va indica el.

Dar italianul nu păru mulţumit, căci obiectă:

— Foarte bine! Dar, jură că vei da această cincime lui Marini viu şi nu lui Marini mort.

— Ce vrei să spui? întrebă Dick, contrariat.

— Dragul meu, te ştiu capabil de multă viclenie în anumite lucruri. Ai putea foarte bine să mă ucizi şi pe urmă să-mi dai o cincime din diamante, pe care să mi-o iei imediat înapoi sub pretext că morţii n-au nevoie de bogăţii.

— Oh! replică Peters, surâzând dispreţuitor, se vede bine că eşti italian; îţi închipui mereu că vezi curse, pe care numai tu ai fi în stare să le întinzi. Ei bine, jur ceva mai mult decât îmi ceri tu. Pe capul fiului meu, jur să nu atentez la zilele tale şi să te las să pleci viu încotro vei voi cu a cincea parte din averea câştigată.

— Bine! zise Marini. Atunci, odihniţi-vă până la noapte şi atunci nu veţi avea decât să atacaţi pe Van Goor şi ai lui.

Tatăl poartă la piept un săculeţ în care are peste trei milioane în diamante.

La acele cuvinte extraordinare, bandiţii tresăriră şi avură aerul că nu credeau cuvintele italianului.

Dar, acesta insistă:

— Nu mă credeţi? Ei bine, aflaţi ca bătrânul a fost la Batavia şi a scos de la bancă toate diamantele depozitate şi acum le poartă la dânsul.

— Dar e o imprudenţă!

— Sau o superstiţie!… Voi ştiţi că asemenea unora dintre jucători şi căutătorii de diamante cred în puterea şi în valoarea talismanului. Anul trecut o bătrână strigoaică, făcând parte dintre preotesele banjangs, atât de onorate de tribul Olo-Ots-ilor, a prezis bătrânului Van Goor, că în ziua în care va atinge un pământ virgin cu toate diamantele pe care le-a găsit în cursul anilor, va fi sigur că-şi va întrei

sau chiar împătri această bogăţie.

— Ce prostie! observă Dick Peters.

— Nu aşa de mare… şi Marini avu un surâs şiret, caci eu am fost acela care am dictat vrăjitoarei cuvintele pe care avea să le spuie lui Van Goor. Ei! Ce mai spuneţi, domnilor? Aventura în care vă avântaţi orbeşte ca nişte bandiţi care n-au nici un pic de judecată, eu am pregătit-o de ani de zile, din ziua în care întâmplarea ma făcut să întâlnesc pe tata Van Goor şi acum am ajuns la ţintă.

— Bine, bine, zise Dick Peters, fără să-şi poată ascunde, admiraţia. Dar, de ce ne-ai încredinţat şi nouă acest, secret, în loc să pui tu singur mâna pe bogăţie?

Marini privi pe cei patru bandiţi şi ridicând din umeri răspunse cinic:

— Fiindcă sunt laş. Mi-e frică! Nu voi avea nici odată curajul să atac pe cineva, afară numai dacă naşi avea siguranţa că-l pot ucide în somn. Pentru a ataca pe Van Goor şi fiii săi, care mânuiesc carabinele ca nişte diavoli, trebuiesc oameni ca voi. Eu n-aşi fi putut niciodată singur şi bogăţia mi-ar fi trecut pe sub nas fără ca eu să fi avut curajul să pun mâna pe ei. Iată pentru ce, din momentul în care am hotărât să dau lovitura, m-am şi gândit la voi. Iată de ce voiam sa intru în asociaţie cu voi. Dar, voi m-aţi respins şi acum când a venit momentul, cu care nu ne vom mai întâlni niciodată, vă spun: haideţi! La lucru! Înţelegeţi şi voi că ar fi o stupiditate să aşteptăm ca tata Van Goor să se întoarcă peste câteva luni de la Trecătoarea Verde, unde poate că nu va găsi nici un diamant şi să stăm aşa luni de zile fără să facem nimic. Două vrăbii de pe gard nu fac cât una în mână şi e preferabil să punem mâna pe cele trei milioane autentice ale lui Van Goor de cât pe toate milioanele ipotetice pe care le-ar descoperi de acum încolo.

— Bine, ne-am înţeles, zise Dick Peters. Pactul e încheiat. Bate mâna colea.

Întinse mâna lui Marini, care o strânse cu entuziasm.

Şi după o tăcere, în timpul căreia bandiţii îşi mai potoliră emoţia, Peters întrebă:

— Nu ţi-e foame, Marini?

Napolitanul răspunse liniştit:

— Nu, am prânzit. De când urmăresc pe van Goor nu mă hrănesc decât cu ouă de păsări. Mă caţăr pe pomi şi fără osteneală sau primejdie pun mâna pe toate ouăle pe care le găsesc. Vă asigur că sunt o hrană simplă dar substanţială.

Dick Peters râse.

— Bună idee.

Sullivan adăogă:

— Marini e plin de idei bune.

— Mulţumesc, domnilor!

— Dar, dacă nu mi-e foame, mi-e în schimb somn. Şi fiindcă reprezint acum o a cincea parte din milioanele lui Van Goor, vă rog să vegheaţi asupra mea ca asupra voastră, deoarece valorez cât fiecare dintre voi.

Şi, liniştit, având cea mai mare încredere în cuvântul lui Dick Peters, acest ciudat individ se întinse la umbră şi în curând adormi.

CAPITOLUL III
Atacul nocturn

Nebănuind câtuşi de puţin teribilul pericol de care erai ameninţaţi, Van Goor-ii, după câteva ore de somn liniştit se deşteptară şi se apucară să-şi facă toaleta pe care şi-o făceau de obicei cel puţin odată pe zi.

Era aproape la amiază când terminară; şi toţi ajutară pe mama Frieda să pregătească prânzul de la amiază, care credea să fie cel mai substanţial şi cel mai lung din toată ziua.

Gip Van Goor ucise cu câteva alice vreo duzină din miile de păsărele ce zburau printre arbori, le curăţi de pene şi le puse să se frigă la frigare pe focul pe care-l aţâţară continuu Frederic.

Fu un supliment la meniul obişnuit pe care toţi îl apreciară cum se cuvenea.

După masă se ocupară cu diverse treburi, care erau necesare pentru buna întreţinere a caravanei, ca cusutul, spălatul, reparatul diverselor materiale şi, însfârşit curăţatul armelor.

Din pricina căldurii prea mari, luaseră obiceiul de a călătorii numai noaptea şi de a face un singur şi scurt popas; pe la două de dimineaţă.

Şi cum în anotimpul acela, luna sta pe cer aproape toată noaptea şi stelele sclipeau pe firmamentul limpede şi deci, nopţile erau foarte luminoase, călătoriile acelea nocturne ofereau avantagiul de a fi mult mai puţin obositoare.

La cinci seara, când soarele coborând spre munţii dinspre nord-vest nu mai trimetea asupra văii de cât raze piezişe şi deci mai puţin arzătoare, Van Goor dete semnalul de plecare şi caravana se puse în mişcare, ca în ajun, ca în ajunul ajunului, ca în toate zilele însfârşit, de când plecaseră de la Pontianak.

Olandezii înaintau plini de încredere.

Ştiau foarte bine că tribul Olo-Ots-ilor putea fi primejdios, dar mai ştiau că satul lor se găsea în urma munţilor la o depărtare de câteva zile de drumul pe unde mergeau ei. Până ce nu se apropiau de ţinutul locuit de sălbatecii indigeni nu riscau să fie atacaţi.

Pe de altă parte Van Goor-ii, fiind în curent cu tot ce privea insula Borneo, ştiau foarte bine că n-aveau de ce să se teamă de strangulatori, care, conform tradiţiilor lor, se găseau în acel anotimp închişi în templul zeiţei Khali pentru ceremoniile anuale.

Şi neştiind câtuşi de puţin unde se găsea acel templu, nu puteau să se creadă mai siguri într-un loc decât într-altul; cel mai bun lucru era,

ca luând toate precauţiunile să înainteze cu îndrăzneală.

Cunoşteau de asemenea şi existenţa acelei faimoase asociaţii Dick Peters & Co. Dar olandezii mai ştiau că acei bandiţi nu erau de cât patru; şi apoi, chiar dacă ar fi fost şi mai numeroşi, n-ar fi atacat caravana într-un moment, în care toţi o credeau că nu posedă nimic de valoare.

— Dacă va fi să ne întâlnim cu bandiţii, spusese tata Van Goor, atunci ar fi la întoarcere, când ar avea motiv să creadă că avem asupra noastră diamante; dar la ducere, armele noastre şi pielea noastră, nu le-ar compensa osteneala şi pericolul la care sar expune atacându-ne.

Erau argumente foarte logice, care le permiteau să nu se teamă aproape de nimic.

Singurul pericol, după ei, dar aceasta continuu, îl constituiau animalele feroce din pădure: rinoceri, şerpi, leoparzi.

Singura precauţiune consta în a pune în capul caravanei pe Pluton, câinele credincios, căci ariergarda era formată de credinciosul Sirza, renumit pentru fineţea auzului şi pentru ascuţimea vederii sale.

Hans Goor avea aceeaşi încredere nemărginită, atât în Sirza cât şi în Nagar, pe care îi considera ca făcând parte din familie.

Ordinea în care mergeau era totdeauna aceeaşi: tatăl în frunte, cei doi fii în flancul drept, mama în partea din faţă primului car, Nagar în dreptul celui de-al doilea şi Sirza în urmă.

Din când în când se auzea lătratul lui Pluton care alerga înainte. Dar, era un lătrat la care nimeni nu lua seama, dac-ar fi fost cel mai mic pericol, ar fi lătrat cu totul altfel!

Se făcuse noapte şi pe cer luna, la al treilea pătrar, înlocuise soarele. Caravana mergea mereu, când mai repede, când mai încet, după cum era drumul pe care treceau carele.

La un moment dat, Nagar vru să-ntrebe ceva pe Sirza şi rămase în urma ultimului car. Dar nu văzu pe tovarăşului. Se întoarse, crezând că se oprise un moment. Dar, după câteva minute, caravana dispăru la o cotitură şi Sirza nu reapăruse încă.

Surprins, puţin cam îngrijorat, Nagar o luă la fugă după ceilalţi, îi ajunse din urmă şi se opri lângă Frederic Van Goor.

El zise:

— Stăpâne, Sirza a dispărut.

— Eşti nebun! strigă Frederic.

— Vă asigur, stăpâne, că Sirza a dispărut. Îl aşteptam, ca să-i vorbesc, carul a trecut pe lângă mine, dar pe el nu l-am văzut. Am aşteptat câteva minute pe drum, crezând că-l voi vedea dintr-un moment într-altul, dar în zadar. Atunci am alergat ca să vă vestesc.

— Bine, zise Frederic.

Alergă la tatăl său şi îi comunică cele auzite de la Nagar.

— Ce naiba! zise bătrânul, sa fi oprit ca să prindă vreo găină faraonă şi să-i răsucească gâtul.

— Da, dar Nagar spune că la aşteptat cinci minute şi mai bine.

— O! Să ne oprim! Şi să căutăm! Şi scosese o exclamaţie guturală care făcu pe cai să se oprească. La lumina lunii, cei trei olandezi şi indusul aşteptară în tăcere, mai întâi curioşi, apoi din ce în ce mai îngrijoraţi.

Dar, cel absent nu ma reapăru.

— Trebuie să-l chemăm, propuse Frederic.

— Nu, nu! Dacă a căzut în vreo cursă, strigătele noastre ar putea vesti pe agresori, că am prins de veste de dispariţia lui. Cel mai bun lucru e să mergem înainte; dacă sa oprit de bună voie, o să ne ajungă din urmă. Dacă, dimpotrivă vreun incident oarecare l-a oprit fără voie, nu trebuie să deşteptăm atenţia agresorilor. Eu propun să mergem înainte şi numai unul din noi, strecurându-se pe lângă pădurea, care mărgineşte drumul, să se întoarcă înapoi până la o depărtare de un kilometru. Poate că va găsi un indiciu despre cele întâmplate.

— Da, zise Nagar mă duc eu.

Şi înainte ca stăpânii săi să-l fi putut aproba sau dezaproba, indusul dispăru în spre pădure.

Caravana porni din nou, cu singura deosebire că de data asta câinele luă locul lui tata Van Goor mergând înaintea cailor, iar Van Goor rămase în locul lui Nagar.

Timp de un sfert de oră merseră încet. În fiecare moment se întorceau, aşteptându-se să vadă apărând în bătaia lunii umbrele lui Sirza şi Nagar.

Dar, după un timp, văzând că nu se mai iveau, bătrânul hotărî să se oprească.

Dispariţia lui Sirza, destul de îngrijorătoare, devenea extraordinară complicându-se cu a lui Nagar.

Aşteptară iarăşi un sfert de oră.

Nimeni nu se arătă.

Cei doi tineri se duseseră lângă tatăl lor pe când mama lor rămase cu Pluton.

— A! Dar asta! exclamă bătrânul, începe să mă neliniştească. Mă tem că Nagar a căzut în aceeaşi cursă ca şi Sirza.

Abia rostise aceste cuvinte şi se auzi un lătrat furios.

— E Pluton, zise Gip, a simţit ceva!

În acelaş moment văzură pe Pluton, care venea, în fugă urmat de mama Frieda.

— Pluton! chemă Van Goor.

Dar, câinele, lătrând şi mai tare, se opri, tremurând tot şi întorcând capul în direcţia pe care o urmase până atunci caravana.

— Copii, ordonă bătrânul, eu glasul coborât, luaţi-vă carabinele.

Dar, se auzi o detunătură şi cu un urlet el se învârti în loc şi căzu greoi la pământ, îngroziţi, cei doi fii se aplecară asupra-i, pe când mama, urlând de durere, îi ridică capul. Era însângerat. Glonţul necunoscutului îl lovise drept în frunte.

Cei doi fii se repeziră pe drum cu armele în mână. Dar; fură opriţi de un strigăt al mamei lor.

— Copiii mei! Copiii mei, rămâneţi aci!

— Mama are dreptate, observă Gip, oricine ar fi acela tare ne atacă, trebuie să ne retranşăm în dosul carelor.

— Aşa e!

Şi amândoi se întoarseră.

Dar chiar în clipa în care ajunseră lângă, mama lor îngenunchiată, răsună o adevărată salvă de detunături şi amândoi căzură la pământ. Gip murise pe loc. Frederic, cu pieptul găurit avu puterea să se târască până la mama sa, care nebună de durere şi de spaimă, se ridicase şi urla, în mijlocul nopţii cuvinte nedesluşite.

În momentul acela patru oameni ieşiră din desiş şi săriră în mijlocul drumului, lângă grupul tragic.

— O faclă! strigă Dick Peters.

— Iat-o! răspunse alt glas.

Şi ieşind şi el din tufiş, napolitanul, aprinse un chibrit, dete foc la un gheomotoc de frunze pe care-l ţinea în mână şi apropiindu-se de complici, lumină scena.

— Înapoi! porunci Dick Peters, îmbrâncind pe Samuel Brown, Sullivan şi Barlok, care se plecaseră asupra corpului lui Van Goor.

Cei trei bandiţi se supuseră bombănind.

Şi Peters, aplecându-se la rândul lui, desfăcu bluza bătrânului la piept, descheia nasturii de la flanelă şi îi smulse gulerul de care era legată cu o cureluşă subţire o pungă de mărimea mâinii.

— Luminează, Marini.

Şi cu mâna tremurând de emoţie deschise punga.

O pleca cu precauţiune, ţinând-o cu stânga pe când îi vărsa, conţinutul în dreapta.

Apărură atunci, două, cinci, şapte, nouă diamante. Nefiind încă cioplite nu răspândeau acea strălucire minunată a briliantelor montate ca bijuterii, dar pentru nişte profesionişti ai vânătoarei de pietre preţioase cum erau cei cinci bandiţi, acele mici obiecte aveau o valoare nepreţuită.

— Ce frumoase sunt! exclamă Dick Peters.

— O da! Fac desigur trei milioane! aprobară Samuel şi Sullivan.

— Poate şi mai mult, adaogă Marini, căci poate printre ele e vreunul de calitate rară.

— Vom vedea la Pontianak! hotărî Dick Peters.

Câteva minute cei cinci hoţi şi asasini contemplară tezaurul furat;

apoi, brusc, Dick Peters, puse diamantele în săculeţ, strânse cureluşa şi îl vârî în sân, spunând în acelaş timp, spre a linişti pe complicii săi, care-l priveau bănuitori.

— Jur pe capul fiului meu, camarazi, că împărţeala să va face în mod cinstit la Pontianak. Şi acum, haidem să plecăm!

Şi, ca şi când le-ar fi fost frică să mai stea un minut încă i în locul însângerat unde săvârşiseră atâtea crime, briganzii începură să fugă în sens opus aceluia de unde veniseră.

Ajunşi la locul unde-şi lăsaseră caii, săriră pe şea şi porniră în galop, dar caii erau cât pe-aci să-i răstoarne pe câte şt patru, când, în fuga lor, se împiedicară de două forme, întinse în mijlocul drumului, cadavrele celor doi induşi, Nagar şi Sirza.

CAPITOLUL IV
Cei trei cercetaşi şi Pluto

Familia Van Goor crezuse că era prima caravană de oameni civilizaţi, care – în afară de membri comisiei însărcinată cu delimitarea frontierelor – înaintase spre izvorul fluviului Redjang.

Dar Van Goor-ii se înşelau.

Cu câteva zile înaintea lor, altă caravană compusă din cinci inşi călări, trecuse prin aceleaşi locuri, unde fu masacrată familia nenorocitului olandez.

Nu erau alţii de cât cei trei cercetaşi italieni; Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega zis Jean Bart, sergentul Tholen şi bravul Zomba.

După ce vânaseră tigri în jungla din insula Java, hotărâseră să meargă în insula Borneo ca să descopere templul zeiţei Khali şi refugiul principal al strangulatorilor, împotriva cărora luptaseră în jungla javaneză.

La Pontianak luaseră toate informaţiile necesare pentru primejdioasa expediţie ce proiectaseră şi, din nou echipaţi cu arme solide, cai excelenţi, capabili să reziste la cele mai mari oboseli, înaintaseră spre interiorul insulei, având la ei o hartă geografică foarte detaliată pe care le-o dăruise un ofiţer olandez, care luase parte la misiunea de delimitare a frontierei anglo-olandeze.

Nefiind împinşi de altceva de cât de propria lor nerăbdare – care-şi găsea o diversiune în vânătoare şi în peisajele pitoreşti – cei trei cercetaşi nu mergeau prea repede; astfel că, în noaptea aceea grozavă a mişelescului atac, erau abia la doi kilometri de acele locuri.

Preferind să meargă ziua şi să se odihnească noaptea, adormiseră liniştiţi sub un cort, la uşa căruia veghia Zomba. Şezând cu carabina între genuchi, în faţa unui foc pe care-l alimenta mereu cu lemne dintr-o grămadă pregătită de cu ziua.

Când răsunară împuşcăturile în munţi, Zomba le auzi.

Auzi şi urletele câinelui.

— Rău! Ceva rău se petrece! murmură el.

Şi nu-şi exprimă altfel gândurile care erau acestea:

— Într-un ţinut aproape pustiu, populat numai de fiare sălbatice şi pe când nam ajuns încă în regiunea tribului Olo-Ots-ilor şi a strangulatorilor, nişte detunări de puşcă sunt într-adevăr extraordinare.

Iată de ce se sculă de jos, intră în cort şi atinse umărul lui Raimondo; şi când tânărul se ridică privindu-l. Cu ochii miraţi, negrul îi

spuse:

— Auzit detunături în munţi!

— Oho!

Şi Raimondo, la rândul lui, deşteptă pe Jean Bart, pe Marius şi pe sergentul Tholen, care dormeau alături de dânsul.

Câteşi patru se culcaseră îmbrăcaţi, cu browningul şi carabina la îndemână.

Câteva minute nu auziră nimic, apoi li se păru că disting urletele unui câine. Aproape imediat se auzi un lătrat puternic şi înaintând pe drumul desfundat ce se întindea în marginea taberei zăriră la lumina lunii un câine enorm, care venea spre dânşii cu botul în pământ.

— Mii de pipe! observă Marius. De vreme ce nimeni na mai trecut pe aci, desigur că animalul ăsta sa luat după urmele noastre.

— Probabil, afirmă Raimondo.

Într-adevăr, ca vi când i-ar fi cunoscut de multă vreme câinele, îndată ce-i văzu, se opri şi înţepenindu-se pe cele patru picioare, se întoarse cu capul înapoi, lătrând furios şi cu un fel de mimică destul de clară, care părea că le spune:

— Veniţi! Urmaţi-mă! Ci veniţi odată!

— Straniu! observă Jean Bart. Nu mai încape îndoială că pe noi ne cheamă.

— Probabil că focurile de puşcă au fost trase asupra stăpânilor săi, care sunt morţi, sau răniţi.

— Nu i se poate da altă interpretare, zise, la rândul său, sergentul Tholen. Haide să vedem.

— Pe cai! ordonă Raimondo.

Caii fură într-o clipă cu şeaua pe ei şi încălecaţi.

Şi, văzură că nu se înşelaseră în privinţa mimicei câinelui, de oarece acesta începu să fugă înaintea lor, îndată ce-i văzu în şea.

Îl urmară.

Nu galopau de cât de zece minute când zăriră nişte mase negre, în care recunoscură nişte care cu coviltire. Ajunşi, se coborâră de pe cai şi auziră gemând un glas de femeie.

În momentul acela, luna care era la zenit arunca în fundul văii o lumină atât de vie încât nici un amănunt al acelui înspăimântător spectacol nu scăpă ochiului ager al celor cinci oameni.

Trei oameni, întinşi unul lângă altul: morţi după cum constată îndată Marius. Şi îngenunchiată, lângă cadavrul bătrânului, o femeie despletită, cu faţa ascunsă în mâini plângea şi gemea, nesimţitoare la tot ce se petrecea în jur.

Pe când Marius, Jean Bart, Tholen şi Zomba explorau locul în jurul carelor spre a-şi da seama de cele întâmplate, Raimondo aplecat asupra femeiei se silea s-o facă să-şi vie în fire prin cuvinte de compătimire şi de duioşie.

Sforţările sale avură de rezultat că femeia îi povesti, ca şi când ar fi vorbit în sine, bruscul atac ale cărui victime căzuseră soţul şi fii săi, sosirea asasinilor, furtul diamantelor şi fuga bandiţilor.

Ceilalţi patru, nedescoperind nimic, se apropiaseră şi ei şi ascultau povestirea nenorocitei femei.

— Mii de pipe! strigă Marius. Trebuie neapărat să-i ajungem. Nu pot fi departe. Zomba a auzit împuşcăturile acum un sfert de oră.

— Desigur, afirmă Raimondo, dar nu putem lăsa pe nenorocita aceasta singură în faţa cadavrelor soţului şi copţilor săi.

— Trebuie ca unul din noi să rămâie aci, propuse Tholen.

Fu o clipă de tăcere; toţi se consultară din ochi.

Şi în răstimpul acela observară mimica bietului câine, care cu un lătrat şi mai puternic căuta să le atragă atenţia ca şi prima oară.

— Câinele ne arată care ne e datoria, zise Raimondo. Haide, dragă Jean Bart; tu eşti cel mai tânăr, tu trebuie să rămâi.

Jean Bart, care avea inima mai duioasă decât ceilalţi era profund impresionat la vederea nenorocitei şi primi această delicată misiune.

— Bine, rămân, dar dacă vă ameninţă vreo primejdie trimeteţi-mi câinele legându-i de gât un bilet în care să-mi daţi indicaţiile necesare. Acest câine e destul de inteligent şi o să înţeleagă, dacă veţi avea grijă să luaţi cu voi vreun obiect care să aparţie stăpânei sale şi să i-l daţi să-l miroase, când mi-l veţi trimete.

— Bună idee, zise Marius.

Şi Raimondo luă de la d-na Van Goor, care chiar în momentul acela îi spusese cum o cheamă, batista, pe care o ţinea în mâna udă de lacrimi; o puse în buzunar şi se azvârli pe cal şi porni după câine urmat de Marius, de sergent şi de Zomba.

Goana asta nu era lipsită de pericol, căci, nu numai că drumul era desfundat în mai multe locuri, dar era şi astupat de trunchi de arbori; iar apele ce se scurgeau din munţi formaseră bălţi adânci ascunse uneori sub un strat de frunze moarte care pluteau la suprafaţă.

Ziua şi la pas, caii puteau merge pe acel drum fără să se împiedice prea mult, dar noaptea şi la galop era cu totul altceva!

Totuşi instinctul cailor îi făcea să evite pe cât puteau diversele obstacole ce li se iveau în cale. Făceau însă unele salturi neaşteptate, care compromiteau în mod foarte periculos echilibrul cavalerilor lor.

Salturile acelea erau atât de dese încât cavalerii nici nu observară când fură săltaţi cu mai mare violenţă, că de data aceea, saltul fusese provocat de două cadavre întinse în mijlocul drumului.

După o jumătate de oră de cursă nebună condusă de câine, Marius, care desigur comunicase şi calului impetuozitatea lui naturală, galopa în fruntea tuturor, văzu pe câine părăsind brusc drumul şi afundându-se printr-o deschizătură foarte strâmtă ce se distingea în negru pe frunzişul argintat al unei vaste păduri.

Marius trase frâul vrând să urmeze câinele, dar calul nu se supuse şi se opri brusc.

Ceilalţi făcură acelaşi lucru.

— Pe cinstea mea, zise Raimondo, drumul pe care a apucat câinele poate fi practicabil pentru el, dar nu-mi pare tocmai comod pentru noi.

— Şi totuşi, mii de pipe! Din moment ce au trecut pe aci asasinii, care erau tot călări.

— Erau desigur călări, afirmă sergentul, dac-ar fi fost pe jos i-am fi ajuns din urmă.

— Deci, reluă Marius, trebuie să trecem şi noi.

Se auzea dindărătul arborilor un lătrat furios şi precipitat, care indica apropierea bandiţilor.

Şi venea de sus, ceea ce dovedea că poteca urca muntele, după ce străbătea pădurea.

— Bandiţii, zise Tholen. Trebuie să aibă cai învăţaţi cu terenul ăsta accidentat.

— Şi fără îndoială, adăoga Tholen cunosc foarte bine drumul.

— Mii de fulgere! Repet că, dacă au trecut ei trebuie să putem trece şi noi.

— Să încercăm!

Şi Raimondo dete pinteni calului îndreptându-l spre pădure.

Animalul se supuse, deşi cu o vădită repulsiune şi intră în desişul întunecos.

Ceilalţi îl urmară: dar toţi mergeau încet, căci în obscuritatea completă care domnea nu aveau drept călăuză decât instinctul lor şi lătratul îndepărtat. Când se termină pădurea, se găsiră într-un luminiş dincolo de care începea muntele pe care se vedea şerpuind o linie mai întunecoasă, caro era desigur aceea a drumului.

— Se aude mereu câinele. Şă înaintăm, zise Raimondo.

Şi caii începură să urce la pas. Urcuşul dură mai bine de o oră, spre marea uimire a călăreţilor.

Cum se poate ca fiind cu aşa puţin timp înainte, necunoscuţii să nu fi putut fi încă ajunşi?

Mergeau deci mult mai repede decât următorii lor?

După o oră, constatată de Marius, care din când în când se uita la ceas, ajunseră în marginea unui munte pleşuv asupra căruia luna arunca reflexe verzui.

Se auzea mereu acelaş lătrat dar ceva mai apropiat şi părea că venea chiar din mijlocul muntelui.

Dar deodată încetă brusc, în timp ce răsuna o detunătură.

— Au omorât câinele, zise Marius.

— La naiba, zise Raimondo, trebuie să fim prudenţi! Dacă mergem în direcţia detunăturilor riscăm să fim prinşi într-o capcană şi să ne masacreze fără măcar să ne vedem adversarii.

— Ce e de făcut atunci? întrebă Tholen perplex.

— Am o idee, mii de pipe! În loc să străbatem culmea asta călare şi în linie dreaptă, să descălecăm şi să legăm caii undeva unde luna să nu-i lumineze; vom urma marginea muntelui în aşa mod încât să ajungem la locul, unde presupunem că a căzut câinele.

— Şi ca să fi tăcut atât de curând, trebuie să fi fost ucis pe loc, deci trebuie să fi tras în el de aproape; deci înseamnă că nu sunt prea departe de locul în care a căzut şi dacă urechile nu mă înşală chiar în mijlocul muntelui, acolo unde a răsunat pentru ultima oară lătratul lui.

— Atunci, să nu mai pierdem timp şi să mergem!

Descălecară, legară caii de un pom care-şi întindea ramurile în forma unei umbrele şi cu carabina în bandulieră, cu browningul în mână, începură să meargă încet, cu spinarea plecată, făcând înconjurul platoului.

Dar nu făcură decât câţiva paşi şi, în faţa lor, se ridică o formă omenească care întinse braţele în cruce şi murmură cuvinte bizare.

— Stop! zise sergentul, am înţeles, e un om din tribul Thug-ilor, trebuie să-i vorbim.

— Vorbeşte-i, dar grăbeşte-te să nu ne scape ceilalţi.

— Da, da.

Şi, sergentul ridicându-se la rândul său, întinse braţele în cruce, pronunţă câteva cuvinte misterioase pentru toţi afară de necunoscut, care închinându-se de trei ori adânc, înainta spre sergent, îi luă mâna, o duse la frunte şi apoi la piept şi, lăsându-i-o să cadă, murmură ceva cu voce tremurând de emoţie, de teamă, de speranţă şi de respect.

CAPITOLUL V
Templul zeiţei Bavahin

Mulţimea faptelor din acea noapte tragică ne obligă să ne transportăm pe rând în diverse locuri, unde sau petrecut acele peripeţii atât de diverse.

Deci, anticipând asupra povestirii făcută sergentului de omul misterios, vom asista la aceeaşi scenă descrisă de dânsul; şi ne vom întoarce cu o oră înapoi.

Colina aceea era prima dintr-o serie de dâmburi care mergeau până în vârful muntelui din al cărui versant opus izvora fluviul Redjang.

Pe colina cea mai înaltă era o pădure virgină, ce nu fusese niciodată exploatată de oamenii civilizaţi.

În centrul acestei păduri şi în mijlocul unui spaţiu larg, având forma unei circomferinţe perfecte, se înălţă, pe temelii de granit un templu făcut din trunchiuri enorme curăţate de scoarţă şi admirabil lustruite.

Trunchiurile de arbori aşezate unul peste altul orizontal se micşorau din ce în ce astfel că pătratul de la bază se termina printr-un vârf ascuţit dominat de un cap de mort.

Patru scări săpate în temelia de piatră dau acces la patru porţi ce se deschideau în pereţii din trunchi de arbori şi care erau aşezate în cele patru puncte cardinale. Prin aceste porţi se pătrundea în vasta sală, care ocupa tot interiorul templului.

În interior nici un ornament; în mijlocul sălii, în punctul central al cercului, un altar, astfel compus: La bază, un fel de platformă din lemn masiv, lustruită şi de formă pătrată având deoparte şi de alta câte patru trepte, care corespundeau cu două din uşi.

Pe platformă o coloană de lemn pătrată şi înaltă de doi metri şi deasupra o statuie tot de lemn lustruit de aceeaşi culoare cafenie roşcată.

Statuia reprezenta o femeie. Avea opt braţe, patru perechi de mamele suprapuse, patru capete. Fiecare din cele patru feţe era întoarcă spre una din cele patru porţi.

Cea de la sud râdea, cea de la nord plângea, cea de la est încrunta sprâncenele cu un aer ameninţător, iar cea de la vest dormea.

Particularitate oribilă:

În faţa celor patru figuri, patru, cadavre erau aşezate pe brâul pe care-l forma baza pătrată.

Erau cadavre recente, căci nu răspândeau nici un miros; şi figura lor umflată nu prezintă deformaţiile speciale ale cadavrelor intrate în putrefacţie.

Gâtul lor era strâns de o frânghie care pătrundea adânc în carne şi al cărei capăt atârna pe trepte până la ultima unde era înnodat de un cârlig.

Erau templul, statuia şi victimele din ziua aceea ale zeiţei Khali sau Bavahin patroana strangulatorilor indieni numiţi şi *tughi.*

În momentul în care cercetaşii urmăreau, conduşi de câine pe asasini, templul era viu luminat de sute de torţe ţinute de oameni înşiraţi de-a lungul pereţilor.

În faţa lor, până la altar, alţi indivizi, înfăşuraţi în jurul corpului cu o pânză albă şi purtând pe cap turbane albe, stau îngenuchiaţi.

Un fel de melopee plângătoare părea că iese chiar de pe buzele zeiţei.

Atunci toţi cei îngenunchiaţi atingeau fruntea de pământ, sau se ridicau, agitând braţele deasupra capului, sau cu un strigăt lugubru şi ascuţit săreau şi recădeau în acelaş loc.

După cinci minute orice mişcare încetă. Oamenii cu torţele păreau de bronz şi toţi ochii fixau extatici pe zeiţă.

Deodată zeiţa se desfăcu în patru părţi, despicându-se de sus în jos, prin mijlocul corpului, de la cap la picioare. Şi din cele patru deschizături ieşiră patru oameni cu capetele rase înfăşuraţi în lungi vestminte albe.

Ei făcură un pas spre fiecare din cele patru puncte cardinale aşa că puseră, piciorul pe pieptul cadavrelor.

Instantaneu cele patru deschizături se închiseră la loc şi cei patru preoţi, punând şi celălalt picior pe pieptul cadavrelor, făcură o mica sforţare, o săritură şi recăzură toţi deodată, cu picioarele apropiate pe baza scării în faţa celor prezenţi.

După o clipă de tăcere, se întoarseră spre zeiţa, apucară capătul frânghiei prinse în cârlig şi trăgând-o cu violenţa, făcură să cadă cadavrele la picioarele lor şi toţi cei prezenţi împărţiţi în patru grupuri defilară prin faţa lor.

Fiecare, trecând, sărea peste frânghia pe care preotul o ţinea întinsă între gâtul celui strangulat şi propria lui mână apăsată de gură.

Bizara ceremonie continuă până ce trecură toţi cei prezenţi. Dar, deodată, un strigăt ascuţit scos de unul dintre sacerdoţi, imobiliză pe cei prezenţi.

Cel care era întors spre nord văzuse pe unul dintre credincioşi, atingând cu piciorul frânghia întinsă.

La acel strigăt, nenorocitul lăsă să-i scape un geamăt înăbuşit şi căzu în genunchi în faţa preotului tremurând din tot corpul.

Ceea cel aştepta era oribil!

Odată pe an, strangulatorii au obiceiul să puie în spinarea unuia dintre ei toate delictele, toate păcatele şi toate impurităţile fizice şi morale ale întregei secte.

Acest ţap ispăşitor e acela care, sărind, peste frânghie, o atinge, din greşeală, cu piciorul.

Dacă nici unul n-ar atinge frânghia asta ar însemna că zeiţa găseşte că în anul acela secta nare nevoie de victimă expiatoare.

Şi iată ce i se întâmpla nefericitului:

Timp de o oră îndura blestemele, insultele, loviturile şi scuipăturile tuturor membrilor. Totuşi era interzis de a-l bate în alt mod decât cu palma şi de a-i face vreo rană gravă.

Apoi era gonit din templu şi chiar din cuprinsul spaţiului în care se găsea acesta.

Urmărit în pădure de către cei mai sprinteni dintre strangulatori, gol şi fără arme, purtând pe frunte o cruce făcută de cuţitul unuia dintre preoţi, era condamnat să rătăcească prin junglă.

Astfel, ameninţat de mii de pericole, sfârşea prin a-şi da sufletul.

Acele pericole erau: foamea şi setea, în perioadele de secetă; fiarele şi întâlnirea cu alt strangulator.

Căci dacă un *thug,* sau strangulator, întâlnea pe victima expiatoare a anului în curs, avea îndatorirea să-i rupă un membru.

Şi după câtva timp nefericitul zăcea într-un colţ al pădurii cu amândouă braţele, sau picioarele sfărmate, incapabil de a umbla şi de a-şi căuta vreo hrană, prada sigură a fiarelor sălbatice.

Uneori cadea într-un loc unde fiarele nu veneau, atunci murea încetul cu încetul de foame, de sete, sau mâncat de viu de miile de furnici, care în curând se îngrămădeau asupra lui.

Era o singură probabilitate de scăpare: când preotul de a cărui frânghie se împiedicase, punându-i mâinile pe frunte, declara că-l ia la el în calitate de servitor.

În cazul acesta scăpa cu viaţă şi hrănit destul de bine, făcea slujbele cele mai umile ale templului până ce murea el, sau stăpânul său.

Deci, când preotul scoase acel strigăt de alarmă, toţi se adunară spre a vedea victima şi dacă preotul o va salva punându-i mâinile pe frunte.

Fu o clipă de aşteptare plină de groază, căci în faţa supliciului cel aştepta pe nenorocit, preotul părea că ezită.

Ridică mâinile... dar le depărtă brusc în formă de cruce şi deodată răsună o imensă clamoare.

Era semnalul blestemului suprem.

Fu înspăimântător!

Îmbrâncit din mână-n mână, azvârlit peste capete insultat de mii de voci, bătut de mii de mâini, nefericitul thug fu izgonit din templu şi din jurul acestuia.

La lumina lunei cei mai sprinteni dintre ei îl urmăriră, îl scuipară, îl pălmuiră şi spre a face să dureze acest joc fioros, îl împiedicară de a

pătrunde în pădure; îl făceau să se învârtească în cerc în vastul spaţiu ce se întindea în jurul templului.

După câteva minute nenorocitul putu fugi şi se repezi în pădure, unde se pierdu în întunericul de nepătruns.

CAPITOLUL VI
Răzbunarea sacrificatului

Aceasta fu povestirea pe care *thug-ul* o făcu sergentului Tholen. Spuse apoi cum îl cheamă.

Se numea Pupan.

Sergentul povesti tovarăşilor săi cele ce auzise de la *thug,* apoi întorcându-se spre acesta, îl întrebă:

— Mi se pare că tu vrei să-te răzbuni?

— Da, fiindcă am trăit în oraşele noii din Java şi Sumatra şi ştiu că preoţii zeiţei Khali nu ne spun adevărul; ei ne înşală cu superstiţiile, ca să ne ţie în puterea lor şi să-şi poată astfel satisface toate poftele lor nelegiuite. De câtva timp doream să părăsesc Borneo, să mă duc să trăiesc la oraş şi să rup relaţiile cu ceilalţi *thugi.* Nenorocul a vrut ca ieri să fiu rănit la piciorul stâng de un spin care-mi intrase în călcâi; de aceea în momentul în care am sărit, o durere bruscă ma împiedicat de a face sforţarea necesară spre a nu mă lovi de frânghie. Dintre toţi *thug-ii* tocmai eu sunt singurul care nam comis anul acesta nici un asasinat, din pricină că mi-era groază de moravurile sectei. Şi întâmplarea oarbă a făcut să fiu desemnat tocmai eu! Dar, n-a fost numai întâmplarea, căci pe când săream am văzut foarte bine pe preot ridicând frânghia. Cunoştea, sau bănuia probabil intenţiile mele şi de aceea a vrut să mă piardă. Fără această trădare, cu toată rana, na-şi fi atins frânghia.

— Bine. Dacă e aşa vei rămâne cu noi; te vom ajuta să-te răzbuni, căci şi noi căutam tocmai templul lui Khali. Mulţumită ţie vom putea pătrunde într-însul.

— Da, răspunse *thug-ul* cu o expresie feroce; vă voi servi de călăuză, dar cu o condiţie: să-mi daţi pe mână, pe preotul care m-a trădat.

Sergentul avea mai puţine scrupule de cât cercetaşii, care consimţind să scape pe strangulator, ar fi refuzat să ia cu dânşii pe omul acela, care-şi trăda, la rândul său, fraţii.

Dar, Tholen, învăţat să lupte împotriva acelor fanatici perfizi, se gândea să nu lase să-i scape un individ care putea fi de mare folos pentru proiectele lor şi îi păsa prea puţin de felul cum se purta el faţă de coreligionarii săi.

Totuşi, cunoscând lealitatea aproape exagerată a celor, trei tineri, nu le traduse întocmai cuvintele lui Pupan, ci numai că *thug-ul* primea protecţia lor. Apoi adăugă:

— Povestirea sa ne va face să găsim uşor templul şi să ne ajungem

scopul.

Raimondo obiectă:

— Toate sunt bune, dar nu trebuie să ne facă să uităm de a urmări pe asasinii Van Goor-ilor şi să-l pedepsim de ne va fi cu putinţă.

— Aşa e. Mărturisesc că interesat de cazul *thug-ului* uitasem de ei.

— Nu cred să fie departe, adăogă Marius, de vreme ce au urcat în direcţia asta.

E incontestabil că au vreun refugiu şi omul ăsta poate-l cunoaşte, deoarece banditii trebuie să fi făcut adeseori cauză comună cu *thug-ii.*

— E probabil, răspunse sergentul.

Şi întorcându-se spre Pupan:

— Fraţii tăi se servesc de carabină sau de puşcă?

— Nu, niciodată.

— Cunoşti prin locurile astea oameni care au puşti.

— Da, patru oameni de rasă albă.

— Ştii cine sunt.

— Aventurieri, hoţi de diamante şi, bineînţeles şi asasini.

Tholen traduse iute acele cuvinte cercetaţilor, care tremurând de bucurie îl îndemnară să continue interogatorul.

Şi după câteva minute, cei cinci călători erau convinşi că era vorba de asasinii pe care îi căutau.

Într-adevăr, aceştia se aliaseră, adesea cu *thug-ii* ca să meargă să caute rădăcini şi plante comestibile de la *Olo-Otsi* căci strangulatorii nu se ocupau nici cu agricultura şi nici nu se osteneau să caute acele verdeţuri care sunt atât de indispensabile de adăogat la o hrană compusă exclusiv din carne.

Oto-Ots-ii le puteau procura acele plante; dar cum erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, ar fi învins repede pe *tughi* care n-aveau de cât pumnale şi frânghii. Lucrurile se schimbau Însă dacă *thug-ii* erau ajutaţi de patru bandiţi cu arme de foc.

Astfel, din când în când, strangulatorii recurgeau la bandiţi pentru a-i ajuta împotriva Olo-Ots-ilor; şi, la rândul lor, ei dădeau concursul lor celor patru albi în orice ocazie.

Era deci foarte probabil, că în noaptea aceea bandiţii – simţindu-se urmăriţi de câine şi, poate, în urma acestuia, de nişte călăreţi al căror număr nu-l cunoşteau – să se fi refugiat printre *tughi.*

O scurtă consfătuire fu ţinută între ei.

Sergentul propuse:

— Să mergem să luăm caii, cu care putem ajunge mai iute. Vom merge apoi pe marginea colinei şi strangulatorul ne va călăuzi. Are auzul ascuţit şi ochiul învăţat să distingă în întunerecul pădurii, când slaba licărire a stelelor pătrunde printre frunze. Dacă va vedea ceva suspect ne va vesti. În orice caz, am obţinut de la el să ne conducă la templu, unde speram să găsim pe bandiţi.

— Dar, vom găsi şi pe strangulatori, zise Raimondo.

— Asta e altceva! Desigur că găsindu-ne în faţa banditilor şi a strangulatorilor, vom fi învinşi de numărul lor cu atât mai mare de cât al nostru. Dar, mai întâi, să presupunem că vom găsi pe bandiţi printre aceşti fanatici; apoi vom proceda cum ne vor dicta împrejurările, în primul loc spre a distruge templul sectei, după cum am promis în mod solemn guvernatorului acestei colonii şi nouă înşine.

Sergentul se feri să spuie că pentru acest din urmă scop, conta mult pe complicitatea lui Pupan.

Planul propus fu repede adoptat şi după ce se urcară iarăşi pe cai se lăsară să fie conduşi de Pupan, a cărui bună credinţă o garanta sergentul Tholen.

Cercetaşii nu bănuiră nimic, crezând că le e recunoscător pentru că-l salvaseră, luându-l cu dânşii.

Printre numeroasele aventuri prin care trecuseră, aceasta era desigur cea mai curioasă şi cea mai emoţionantă.

Pe de o parte bandiţii care trebuiau prinşi cu orice preţ, pe de alta secta *thug-ilor* care trebuia exterminată; şi însfârşit ciudata poveste a diamantelor, pe care o aflaseră pe scurt de la d-na Van Goor şi situaţia lui Jean Bart, rămas singur cu dânsa, situaţie care-i punea puţin pe gânduri.

Toate astea le produceau o stare de surescitare, care le ascuţea toate simţurile.

Înaintară deci încet şi fără zgomot, cu inima bătând, cu nervii întinşi, aplecaţi pe gâtul cailor.

Deodată se auzi în noapte un strigăt ciudat..

— Stop! şopti Tholen, întorcându-se în şea.

Caii se opriră.

Acel strigăt era semnalul convenit între sergent şi Pupan.

— A văzut ceva, mii de pipe!

— Da!

Aşteptarea aceea încordată sub razele argintii ale lunii nu dură de cât cinci minute.

O formă neagră se ivi în faţa tinerilor grupaţi alături da Tholen. Era strangulatorul.

Vorbi cu sergentul.

— Ce spune? întrebă Marius, nerăbdător.

— Cinci oameni merg pe cărarea care urcă spre templu. Poartă armele în bandulieră.

— Atunci sunt ei î zise Raimondo. Sunt asasinii Van Goor-lor.

— Desigur mii de pipe!

— Nu mai încape îndoială! afirmă sergentul.

— Atunci, înainte! ordonă Raimondo.

— Nu încă! Căci după prima colină mai sunt încă alte cinci; unicul drum practicabil trece prin râpe absolut descoperite şi am fi la sigur văzuţi din înălţime. Trebuie s-aşteptăm ca s-ajungă la cea din urmă, care e pe teritoriul secret al strangulatorilor. Abia atunci ne vom putea apropia în siguranţă, căci acea colină e acoperită de pădurea virgină pe care thug-ii trebuie s-o străbată ca s-ajungă la templul zeiţei. Şi când vor fi în pădure nu vor putea nici să ne vadă, nici să ne audă venind pe colinele inferioare.

— Asta e sigur, zise Raimondo.

— Atunci, mii de fulgere! Cât trebuie să mai aşteptăm?

— Nu ştiu. Voi trimite înainte pe Pupan; târându-se pe pământ va fi invizibil şi va putea veni să ne vestească îndată ce bandiţi vor fi în pădure.

— Dă ordinele necesare, zise Raimondo.

Aplecându-se pe şea, sergentul şopti câteva cuvinte lui Pupan, care dispăru imediat.

....

În timpul acela bandiţii pătrundeau în pădurea virgină.

Dirck Peters zise lui Samuel Brown, care mergea alături de el:

— Sunt patru, care ne urmăresc, dacă nu mă înşel. Nu-i aşa?

— Şi după strălucirea metalică a anumitor părţi din îmbrăcămintea lor şi a ţevii puştii, nu mai încape îndoială că simt albi.

— Desigur!

— Au fost atraşi de zgomotul împuşcăturilor şi de blestematul acela de câine pe care, din fericire, l-am ucis. Au văzut poate cadavrele Van Goor-ilor şi sau gândit să ne urmărească.

Sullivan, care venea în urma lor şi auzise întrerupse:

— Poate că sunt indivizi de felul nostru şi aşteptau pe Van Goor-ii ca să-i prade; căci după cum Marini ştia, puteau şti şi alţii.

— Chiar aşa, zise Peters şi neputând prăda pe Van Goor-ii, ar voi să ne prade pe noi!

— Ce gând ai? întrebă Samuel.

— Aşteaptă, o să vezi ceva care o să te facă să râzi. Azi, e sărbătoarea expiărei la *thugi.* Cred, judecând după poziţia lunii, că au şi trimis în junglă pe nenorocita lor victimă.

— Ei şi ce are a face?

— Ce are a face? Dar, nu înţelegi că *thug-ii* nu sunt niciodată mai fanatici şi mai însetaţi de sânge ca în noaptea expirării? Vom merge să le oferim ca victime expiatorii pe cei patru imbecili, care ne urmăresc.

— Dar cum o să faci?

— Cum o să fac? Vei vedea! E zadarnic să vă mai explic. Pentru un moment n-ar servi la nimic.

Marini, care era ultimul, se strecură pe lângă ceilalţi şi ajuns lângă

Dick, îi spuse:

— Dick, cred că ţi-am ghicit intenţia. Şi, dacă nu mă înşel, nici nu ştii ce bine va servi la realizarea ei personalitatea urmăritorilor noştri.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu mă-nşel mergem spre templu zeiţei?

— Da.

— Ei bine, mai dăunăzi, înainte de a pleca din Pontianak, am aflat un lucru, care-mi revine în minte acum.

— Ce lucru? zise Peters oprindu-şi calul pe când ceilalţi se apropiau ca s-asculte.

— Acesta: ai auzit desigur vorbindu-se de cercetaşii italieni?

— Da, de curând, la Batavia, am citit ceva despre nişte cercetaşi, care au trecut Atlanticul cu aeroplanul. Dar, nu văd unde vrei s-ajungi.

— Ei bine, ascultă: Acum vreo douăsprezece zile, cercetaşii erau la Pontianak; şi ştiu că au pornit în munţi împreună cu un sergent olandez şi cu un negru, spre a descoperi templul zeiţei şi a pedepsi printr-un masacru general pe strangulatori pentru unele delicte săvârşite după cât se pare de afiliaţii lor, în insula Java. Pariez pe partea mea de diamante în schimbul capului guvernatorului din Borneo, că acei patru ţipi sunt cercetaşii cu sergentul Tholen sau negrul Zomba.

— Dar cum de le ştii şi numele?

— Eu ştiu tot. Am ochi care văd şi urechi, care aud.

— Ei bine, continuă el, nu văd cum ar putea servi planului nostru – pe care dealtminteri nu-l cunoşti – faptul că cei patru sunt cercetaşii şi nu alţii…

— Dar, ce fel nu ghiceşti? Nai făurit planul de a-i da pradă furiei *thug-ilor?*

— Ba da.

— Şi prevăd, desigur, o luptă de care noi vom sta, prudenţi, departe.

— Da. Şi sper că *thug-ii* vor plăti cu pielea lor.

— Ei bine eu perfecţionez planul tău! Trecând prin junglă, lăsăm desigur urme aşa că nu ne vor pierde. Să mergem de-a dreptul la templu şi să spunem strangulatorilor: Ascundeţi-vă în pădure şi lăsaţi porţile templului deschise. Suntem absolut siguri că cercetaşii, care au venit aci ca să lupte, vor intra în templu; când vor fi înăuntru nu veţi avea altceva de făcut decât să ieşiţi din ascunzătoare să-i împresuraţi şi să-i măcelăriţi.

— Minunată idee! zise Peters, dar eu o voi completa.

— În ce mod? întrebară, curioşi, bandiţii.

— Ştiţi că statua are patru feţe şi că e destul de mare pentru ca patru oameni să se poată ascunde în interiorul ei. Ei bine. Sunt de părere ca noi patru să ne ascundem înăuntru. Ştiţi că gura, urechile şi

ochii zeiţei formează tot atâtea deschizături. Prin de noi vom vedea pe cei patru tipi, intrând în templu, urcând treptele şi oprindu-se chiar în faţa noastră; îi vom împuşca prin oricare din acele deschizături şi vom face să cadă asupra lor o ploaie de gloanţe înainte de a-şi putea dă seama de unde le vine.

Asasinii primiră propunerea cu entuziasm; li se părea o farsă minunată.

— Dar Marini, întrebă, râzând. Sullivan, ce va face el în timpul acela?

— Ce-o vrea! De vreme ce nu e nevoie de cât de patru oameni ne vom lipsi de dânsul.

— Ei, Dick, nu-ţi uita promisiunea!

— Care?

— De a-mi da a cincea parte din diamante!

— Ne-am înţeles asupra acestui lucru, răspunse Peters cu greutate; chiar dacă nu te vei amesteca la ceea ce vom face noi, a cincea parte îţi aparţine de drept.

— Bun. Nici eu nu cer altceva.

Pentru un moment, Dick reflectă şi nici unul nu tulbură tăcerea.

Toţi se supuseră când el porunci:

— Înainte, băieţi, să mergem la templul zeiţei, pe când smintiţii aceia escaladează muntele noi le vom pregăti o primire demnă de ei.

Porniră din nou, fără a căuta să-şi mascheze urmele; în loc de a merge împărţiţi ca pân-acum, porniră în grup compact, rupând ramurile şi lărgind calea prin junglă.

În curând sosiră pe platoul templului.

Era luminat, de sus, de astrele nopţii, iar, de jos, de mii» le de torţe pe care le purtau strangulatorii.

În jurul purtătorilor de torţe dansau şiruri de *thug-ii* şi de femei, pe când cei patru preoţi, în picioare fiecare în faţa unei porţi, cântau o melopee furioasă şi tristă în acelaş timp. Era dansul expiaţiei.

Când cei cinci bandiţi apărură în cercul luminos, preotul, care-i zări mai întâi, întrerupse cântecul, scoase un strigăt ascuţit şi întinse braţul în direcţia lor.

În mai puţin de un minut fură înconjuraţi de o mulţime ameninţătoare. Dar, în tăcerea care urmă după strigăt, Dick Peters strigă în limba olandeză care era înţeleasă de mulţi dintre *thug-ii:*

— Suntem prieteni! Amintiţi-vă pactul de alianţă dintre Dick Peters şi cei patru preoţi ai zeiţei!

Dar deja mai mulţi thug-ii îi recunoscuseră şi îi înconjurau salutându-i cu deferenţă.

Fără a lua parte la manifestările de bunăvoinţă din ţoale părţile urcară împreună scara ce ducea la preotul, care-l descoperise primul şi Dick îi vorbi. Ceilalţi preoţi se apropiară şi ei îndată.

Ascultară povestirea banditului. Acesta, ajutat de Marini, care, din când în când, preciza lucrurile, descrise planul format de cercetaşii italieni, insistând asupra pericolului care ameninţa templul şi toată secta.

Apoi, în mijlocul uimirii şi a furiei generale, vorbi despre ceea ce născocise el şi cu napolitanul spre a stingheri planul cercetaşilor. Preoţii aprobară şi, prevăzând apropiata sosire a cercetaşilor şi a tovarăşului lor, deteră, în grabă, ordine, care fură urmate imediat.

Toţi, bărbaţi şi femei, se răspândiră prin pădure, căţărându-se prin arbori.

Marini luă cei cinci cai şi se duse în junglă ca să se ascundă în partea opusă aceleia pe unde trebuiau să sosească cercetaşii; iar ceilalţi patru bandiţi urmară pe preoţi în templu.

Şi când bandiţii, râzând în sine de festa pe care aveau s-o joace urmăritorilor lor, oricare ar fi fost ei, fură închişi în interiorul statuii, preoţii ieşiră şi se duseră să se ascundă împreună cu credincioşii lor, între ramurile arborilor învecinaţi.

....

Între timp Raimondo, Marius, Tholen şi Zomba nemişcaţi pe primul platou al muntelui, aşteptau ca Pupan să vie să le spuie:

— Puteţi veni, bandiţii au intrat în pădure.

— După calculele mele, zise Raimondo, cred că se va înapoia peste o oră.

— Da. Tocmai aşa socoteam şi eu.

— E şi părerea dumitale, sergente? întrebă Raimondo pe Tholen.

Tholen se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Da, e şi a mea!

— Atunci, mii de fulgere. Trebuie s-avem răbdare.

Totuşi, Marius, deşi lucrurile mergeau foarte bine, ţinând seama de împrejurări – nu era mulţumit.

Din fire activ şi iute i se părea că avea prea puţin de făcut în toată această afacere.

Ar fi preferat să se expuie mai mult şi aventura aceea cu fericita intervenţie a lui Pupan i se părea că se va termina cu o prea uşoară victorie. Nu mai era de loc interesant şi asta-l indispunea.

De aceea timp de o oră se încăpăţână să nu spuie nimic.

Raimondo, care cunoştea bine caracterul milanezului, fu destul de mirat că el nu căuta să rupă monotonia acelei aşteptări cu vreo glumă de a le sale.

După ce trecu jumătatea de oră, îi spuse, imitându-i accentul:

— Dar tu nu vorbeşti, mii de pipe?

— Poftim, acum mă iei şi în râs! Crezi că e plăcut să stăm aici înfipţi ca nişte pari; încredinţând toată întreprinderea noastră războinică unui individ pe care nu-l cunoaştem *şi* care acum câteva minute

numai era şi el un adorator al zeiţei Khali…
Raimondo râse ca şi Tholen şi Zomba şi zise:
— Totdeauna acelaş! Preferi să te duci să-ţi spargi capul, decât să izbuteşti stând liniştit.
— Ce vrei! Mie mi place să mă mişc!
— Vei fi satisfăcut, îl întrerupse cu gravitate Tholen, vei avea prilejul să te mişti cât vei voi; ajutorul pe care ni-l poate da Pupan, nu va micşora numărul *thug-ilor* cu care ne vom găsi faţă-n faţă. Uitaţi că sosim în noaptea expiaţiei? Cu alte cuvinte, când toţi fanaticii din Borneo se adună în jurul Zeiţei? Ne vom găsi în faţa a sute de inamici. Planul nostru primitiv era să surprindem pe acei care locuiesc în templu; adică pe cei câţiva preoţi, pe care i-am fi dus la Pontianak şi, după ce am fi pus astfel mâna pe şefii lor şi am fi dat foc templului, guvernul olandez ar fi putut desăvârşi opera de distrugere a sectei.
— Chiar aşa! zise Marius.
— Ei bine, în loc de a ajunge într-un loc ocupat de câţiva oameni, pe care am fi putut pune mâna prin viclenie, vom fi obligaţi să luptăm împotriva a sute şi mii de fanatici. Afară numai dacă nu vreţi să renunţaţi pentru noaptea asta la atac aşteptând împrejurări mai prielnice.
— Poftim! zise Marius, acum ne propune să mai aşteptăm şi altă ocazie! Dar, dacă mai am răbdare s-aştept e numai din pricina perspectivei de a lupta. Altminteri, vă dau cuvântul meu că n-aş aştepta reîntoarcerea lui Pupan cu informaţiile lui şi m-aş duce să mi le iau eu singur.
Raimondo adăogă cu ton grav:
— Împărtăşesc părerea lui Marius. Deoarece suntem fără îndoială în apropierea templului nu se poate să mai amânăm atacul, căci nu putem şti dacă mâine sau poimâine, strangulatorii nu vor fi în măsură să ne atace ei pe noi.
— Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar voiam să conving pe Marius, că victoria nu va fi atât de uşoară cum avea aerul că se teme.
— Atunci, cu atât mai bine, dacă suntem toţi de acord.
— Oh! Vom fi totdeauna!
— Fără îndoială, răspunse Raimondo, dar deocamdată nu văd reapărând pe Pupan şi jumătatea de oră a trecut.
— Să vedeţi că iar o să mai aşteptăm, zise Marius, ridicând din umeri.
Şi ca spre a spori reaua dispoziţie a tânărului, aşteptarea se prelungi. Minutele trecură cu o încetineală chinuitoare; şi pe cadranul ceasornicului lui Raimondo acul cel mare mai descrise o jumătate de cerc.
— Suntem aci de o oră! observă el.
— Ah! Nu mai pot! Să înaintăm! zise Marius.

Dar se auzi un fâsâit de frunze şi, însfârşit, apăru forma neagră a celui aşteptat.

— Pupan, chemă Tholen cu jumătate glas.

Strangulatorul nu scoase nici o vorbă, dar le făcu semn să-l urmeze şi o luă repede înainte pe marginea pantei. Mânând încet caii îl urmară pe o potecă ce mergea şerpuind pa flancul colinei. După douăzeci de minute ajunseră la pădurea virgină.

Aci nu întâmpinară greutăţile la care se aşteptau; Pupan îi conducea fără să ezite printr-o potecă destul de largă, ca doi cai să meargă alături şi cum, în unele locuri ramurile rupte lăsau să pătrundă lumina lunii, cei patru călăreţi putură constata că iarba era călcată şi că acela era drumul pe care-l urmaseră bandiţii.

Ajunseră astfel pe un platou de formă circulară în mijlocul căruia se ridica o construcţie înaltă, din lemn, în formă de piramidă.

— Iată-ne ajunşi, zise Marius cu jumătate glas.

— Da, răspunse Tholen, e chiar templul zeiţei Khali.

— Pentru ce chiar? întrebă Raimondo. Îi cunoşteai descrierea?

— Nu, căci nici un alb nu l-a văzut, sau cel puţin nici un alb n-a îndrăznit vreodată să vorbească de el. Dar îl recunosc fără a-l fi văzut, din instinct şi pentru că e imposibil ca această construcţie să nu fie templul pe care-l căutăm, din moment ce Pupan ne-a condus aci.

Dar în momentul acela Pupan se ridică în vârful picioarelor rezemându-se cu palmele de şeaua sergentului şi îi şopti câteva cuvinte.

Şi lăsându-se brusc să alunece la pământ, dispăru.

Sergentul se întoarse spre tineri:

— Pupan mi-a exprimat imensa lui surprindere văzându-i platoul pustiu. Ce facem?

— Nici o şovăire! zise Raimondo. Să descălecăm şi să intrăm în templu cu revolverele în mână. Dacă nu găsim pe nimeni îi dăm foc imediat; dacă găsim strangulatori îi capturăm sau, dacă ne atacă, îi omorâm, apoi vom da foc şi vom proceda după împrejurări.

Hotărârea cercetaşilor fusese prea mult timp cumpănită pentru ca să dea înapoi, când erau aproape de ţintă.

Considerau apoi ca o datorie de umanitate şi de civilizaţie nimicirea unei secte cu moravuri sanguinare ale căror delicte se îngrămădiseră prea multe ca să mai ezite în faţa oricăror mijloace de pedeapsă.

Dar sergentul era şi mai uimit de dispariţia lui Pupan.

Pentru prima oară bănui o cursă; şi se gândi că poate Pupan nu era ceea ce voia să-i facă să creadă.

Dar, era prea leal şi curagios ca să-şi ascundă gândul, cu riscul chiar de a se expune la interpretări defavorabile.

Când, în umbra arborilor, descălecară înainte de a se risca pe platoul luminat de razele lunii, zise cercetaşilor:

— Am bănuieli. Dispariţia asta a lui Pupan mă mira. Nu ne-a dat altă informaţie în afară de aceea pe care o puteam constata noi înşine şi nu sa oferit să ne conducă în templu. Mă întreb dacă toate astea nu sunt rezultatul unei viclenii a strangulatorilor, vestiţi de sosirea noastră de vreo sentinelă de a lor.

— Într-adevăr – afirmă Raimondo, aveam acelaşi gând.

Dar, Zomba care de la începutul urmăririi bandiţilor nu deschisese gura, atinse pe Raimondo uşor pe umăr:

— Eu negru ca strangulatorii, eu dezbraci şi duci să vezi.

— Bravo! aprobă Marius.

— Bună idee! zise Raimondo.

Zomba, într-o clipă îşi scoase bluza, cămaşa de flanelă şi pantalonii. Îşi înfăşură în jurul coapselor lungul va! pe care-l scoase de la casca sergentului şi în jurul capului vălul de la casca lui Marius.

Şi cu browningul în mână. Lucind ca o statuie de abanos sub lumina lunii se îndreptă hotărât spre templu.

Şi de n-ar fi fost statura sa mai înaltă, ar fi putut fi luat drept Pupan.

Cei trei albi, curioşi şi îngrijoraţi în acelaş timp, îl văzură urcând treptele şi dispărând prin uşa, care în faţada pe care razele lunii o albeau, forma un dreptunghi întunecos.

Câteva minute nu se văzu şi nu se auzi nimic.

Zomba ieşi şi înaintând, liniştit spre ei le zise:

— Voi veniţi. Nu e nimeni înăuntru.

Atunci nu mai ezitară.

Fără a bănui pericolul de moarte care-i pândea se îndreptară câteşi patru spre templu fără a mai căuta măcar se înăbuşe zgomotul paşilor pe pământul uscat al platoului.

Şi cu pas sigur, urcară treptele, trecură pragul şi inferară.

Interiorul misteriosului templu era luminat de vreo cincizeci de toţi împlântate în jurul statuii centrale.

Cei patru călători se îndreptară repede spre statuie privind-o, cu o curiozitate amestecată cu spaimă, căci expresia celor patru chipuri avea însufleţiri ciudate mulţumită luminilor tremurătoare ale torţelor.

Trecând de la chipul somnului la acela al râsului, de la acela al furiei, la acela al durerii, făcură de mai multe ori înconjurul statuei.

Şi erau pe punctul de a urca treptele cu o mişcare unanimă; acele trepte care-i duceau spre moarte…

Avuseseră acelaşi gând: să vadă mai de aproape cele patru figuri al straniei statui.

În jurul lor, în templu şi afară, nici un zgomot.

Părea că nici un om nu trăise vreodată în acele regiuni necunoscute ale insulei Borneo.

Templul chiar părea un monument antic rămas în picioare în mijlocul singurătăţii şi a tăcerii.

Acea impresie inspiră celor patru călători un fel de respect superstiţios pentru acea figură, care fusese desigur sacră pentru atâtea fiinţe omeneşti.

Se priviră fără să deschidă gura, eu o expresie gravă, înainte de a pune piciorul pe prima treaptă care ducea la baza statuei; şi se înţeleseră ca şi când ar fi spus fiecărui să ne urcăm.

Dar, în clipa aceea printr-un fel de presimţire pe care a au naturile extrem de sensibile, Marius simţi fiorul morţii.

Tovarăşii săi îl văzură pălind, încruntând sprâncenele tresărind violent, ridicând capul şi privind pe zeiţă.

— E curios, obiectă el, dar ceva îmi spune: nu vă urcaţi.

Abia fură rostite aceste cuvinte şi câteşi patru auziră îndărătul lor un pas uşor.

Se întoarseră brusc.

— Pupan, şopti sergentul.

Era Pupan într-adevăr.

Înainta spre cercetaşi, apucându-i unul câte unul şi îi făcu să se dea înapoi; apoi murmură câteva cuvinte sergentului.

Surprinşi, tinerii îl văzură pe acesta înfiorându-se pe când îi trăgea spre perete, murmurând:

— În numele cerului, să nu ne mişcăm să lăsăm pe Pupan să procedeze cum ştie! Pupan în timpul acela se apropiase şi mai mult de sergent spre a-i vorbi. Discursul dură două minute; şi figura lui Tholen exprima o uimire din ce în ce mai mare.

Când termină indusul, subofiţerul zise:

— Aveţi încredere în mine, suntem salvaţi! Mulţumită lui Pupan suntem stăpâni pe situaţie.

— Dar, care situaţie? zise Marius furios; eu nu înţeleg nimic.

— Tăcere Marius! ordonă Raimondo cu ton grav.

— Da, reluă sergentul nu vorbiţi! Încredeţi-vă în mine, vreţi?

— Vorbeşte, reluă Raimondo; răspund eu de noi trei.

— Ei bine, trebuie să ne postăm fiecare în faţa a cate unuia din cele patru chipuri ale zeiţei şi să ţintim asupră-le revolverele noastre.

— Pentru ce? întrebă Marius. Pentru că statuia ar putea să se deschidă, declară Tholen, apucându-l de mână şi patru oameni înarmaţi să iasă dintr-însa.

— Ei şi, iasă odată! bombăni Marius.

— Tăcere! Faceţi ce v-am spus! ordonă sergentul.

Tonul său era atât de poruncitor încât tovarăşii se supuseră, aşezându-se fiecare în faţa unui din cele patru chipuri şi ţintind asupră-i revolverul.

Şi atunci, văzură ceva la care nu se aşteptau:

Pupan, smulgând patru torţe le azvârleau una după alta la baza statuii şi piedestalul acela de lemn foarte uscat se aprinse repede din

patru părţi, flăcările cuprinzând într-un ţinut toată statuia.

Atunci fu oribil.

Dinăuntrul ei ieşiră strigăte omeneşti. Strigăte formidabile de durere, de spaimă şi de disperare. Se auzeau apoi bătăi violente şi repetate.

— Dar, e cineva acolo înăuntru, care vrea să iasă! strigă Marius.

Şi, împins de un imbold irezistibil, voi să se repeadă, când Pupan, cu ochii ieşiţi din orbite îi puse în mâna stângă o torţă, arătându-i pereţii templului.

Atunci cuprins de o exaltare, irezistibilă, văzu că Raimondo, Tholen şi Zomba aveau şi ei câte o torţă în mână. Şi glasul lui Raimondo răsună:

— Să dăm foc templului! Să dăm foc templului.

Statua ardea şi strigătele din înăuntrul ei erau infernale.

Asemenea unui demon Pupan alerga în jurul statuei şi azvârleau asupra ei toate torţele pe care le smulgea din candelabrele lor de bronz.

Şi fiindcă statuia devenise acum un rug monstruos de care nu se mai puteau apropia, cei patru exploratori puseră în execuţie planul conceput de atâta vreme, dând foc pereţilor.

Apoi se grăbiră să iasă urmaţi de Pupan şi deteră foc şi pereţilor exteriori ai templului.

Se strânseră în jurul thug-ului care cu un zâmbet feroce pe buze vorbi lui Tholen; acesta strigă:

— Înţeleg tot!

Cei patru bandiţi sunt în statuie.

— Dar e înspăimântător, exclamă Marius.

— Da, declară Tholen, dar dacă vrem să împlinim victoria pe care acest diavol de Pupan ne-a pregătit-o trebuie să stăm în gardă.

— Pentru ce? În ce mod? întrebară cercetaşii.

— Toţi strangulatorii sunt ascunşi prin arborii din jurul platoului.

— Pe cai! Pe cai! strigă Raimondo.

— Nu, nu! Staţi aci! Sa dus Pupan să-i aducă.

Pupan se întoarse cu caii.

Dar arborii din jurul spaţiului liber se agitau. Şi cei patru exploratori văzură nişte forme negre sărind, ţâşnind din frunziş.

Avură senzaţia că sute de fiinţe omeneşti, ascunse în tufişuri îi înconjurau spre a se arunca asupra lor.

— Foc! Foc! strigă Raimondo. Foc asupra tufişurilor!

Toţi îşi puseră browningurile în teacă şi luând carabinele aproape fără a mai ochi, traseră de mai multe ori în şir.

Formând un fel de careu lângă caii nemişcaţi, cei patru exploratori se pregăteau să înfrunte atacul.

Dar nimeni nu apăru în spaţiul luminat acuma de flăcările ce

mistuiau templul.

Ca şi când strangulatorii ascunşi în junglă ar fi fost hipnotizaţi de focul care consuma pe zeiţa lor, din mijlocul mulţimii invizibile nu se ridică nici un strigăt.

Şi timp de câteva minute cei patru exploratori se întrebară dacă nu cumva fuseseră jucăria vreunui vis fantastic.

Pupan dispăruse din nou.

Trecură câteva momente de nehotărâre, în timpul căror templul ardea ca un rug. Şi la lumina flăcărilor cei patru călători văzură pe Pupan ieşind dintr-un tufiş trăgând cu o frânghie un corp îmbrăcat în alb.

Înmărmuriţi de groază, văzură pe indus oprindu-se la câţiva metri de imensul rug, plecându-se, ridicând corpul şi azvârlindu-l în mijlocul flăcărilor.

Apoi *thug-ul* scoase un strigăt ascuţit, rosti câteva cuminte neînţelese şi dispăru ca un nebun în pădure.

— Ce are? întrebară cercetaşii.

— Trebuie să fi strangulat şi azvârlit în foc pe preotul *care-l* condamnase.

— Într-adevăr, zise Marius, nu era de ajuns că a dat foc bandiţilor închişi în statuie şi pe care noi i-am fi tratat cu mai puţină cruzime. Van Goor-ii au fost cu prisosinţă răzbunaţi!

Toate acestea fură spuse repede sub impresia exaltării, care le răpea la câteşi patru conştiinţa pericolului ce încă îi ameninţa.

Sute de *thugi* furnicau în jurul lor; era o ameninţare continuă, care curând se manifestă în mod brutal.

Mai întâi, vreo treizeci de umbre negre, strecurându-se pe marginea junglei, ajunseră în faţa cercetaşilor.

Şi din grupul acela fură azvârlite treizeci de laţuri ce se desfăşurară asemenea unor şerpi lungi şi subţiri. Atunci cei patru exploratori înţeleseră că stând nemişcaţi, riscau să cadă victimele vreunui laţ azvârlit cu mai multă preciziune şi să piară după ce fuseseră atât de aproape de victorie.

— Să lăsăm ezitările, zise Raimondo. E clar că trebuie să ne batem.

— Începem, mii de fulgere! Şi Marius întinse puşca. Ceilalţi îl imitară. Câteva minute detunăturile se succedară cu o repeziciune uimitoare. *Thug-ii* rezistară cinci minute. Un grup încercă, să-i împresoare, trecând îndărătul templului în flăcări, spre a-i surprinde din spate. Raimondo observă manevra şi rezemându-se unul de spinarea celuilalt formară un careu perfect.

Dar tot Raimondo fu primul care-şi dete seama de partea defectuoasă a modului lor de apărare.

— Ne vor lua caii, zise el.

— Chiar aşa! Mii de pipe!

Avură toţi deodată aceeaşi idee şi schimbându-şi locurile se duseră de se aşezară lângă cai pe cele patru laturi formate de animalele nemişcate şi încremenite.

Continuară să tragă când cu browningul, când cu carabina, ţinând astfel la distanţă pe strangulatori, care nu îndrăzneau să treacă bariera din ce în ce mai largă şi mai înaltă formată de cadavrele îngrămădite ale tovarăşilor lor doborâţi de gloanţe.

Dar cum numărul lor era cu atât mai mare, ar fi sfârşit prin a învinge pe albi, îndată ce aceştia şi-ar fi epuizat muniţiile şi ar fi fost nevoiţi să lupte eu pumnalele. Din fericire, însă, o hotărâre a preoţilor zeiţei Khali salvă pe europeni. În afară de cel ucis de *thug* mai rămăseseră trei preoţi ascunşi în junglă; dar văzând că credincioşii lor nu îndrăzneau să se arunce în masă asupra acelui mic grup de patru inşi, ieşiră din pădure spre a le insufla mai mult curaj. Tholen care-i văzu înaintând câteşi trei şi care ştia foarte bine ce putere ar fi avut îndemnurile lor, nu ezită o clipă. Ochi şi îi doborî unul după altul.

Fu sfârşitul luptei.

Într-adevăr, templul lor era incendiat, zeiţa lor distrusă, preoţii lor erau morţi, *thug-ii* pierduseră tot ce le puteau alimenta curajul. În clipa în care cei trei preoţi se prăbuşiră aproape toţi o dată, se ridică o imensă clamoare şi într-o secundă toţi thug-ii dispărură în fugă de pe platou, afundându-se în junglă şi după ce avuseseră atâţia inamici, cei patru albi nu mai văzură deodată nici unul.

Lupta se terminase.

Capitolul VII
Lovitura lui Jean Bart

În timpul luptei de la templu, ce făcea Jean Bart? Rămăsese, după cum ne amintim, lângă nefericita soţie a lui Hans Van Goor. Deşi foarte tânăr, avea prea multă delicateţă instinctivă şi prea mult bun simţ, ca să înţeleagă că nici o consolare n-ar fi putut micşora o durere atât de firească.

Se mărgini deci să facă ceea ce îi dicta sângele rece şi inteligenţa. Căutând printre lucrurile din care, găsi un cearceaf pe care-l întinse peste cadavru.

Apoi, cu un gest energic dar blând îşi trecu mâna pe după umerii doamnei Van Goor şi căută s-o atragă spre unul din care, cu gândul că oboseala îi va învinge durerea şi o va face să se odihnească puţin. La început, încercarea sa rămase fără rezultat, căci nenorocita nu voia să se despartă de cadavrele soţului şi fiilor săi.

Dar însfârşit cu cuvinte blânde, insistenţe şi rugăciuni izbuti s-o convingă să meargă spre carul, pe care, la lumina lămpii sale electrice, îl recunoscu ca fiind acela destinat de obicei sărmanei femei.

Cu îngrijiri filiale, o întinse pe pat, o acoperi cu o blană găsită acolo şi îi spuse:

— Dormiţi doamnă; mâine vom spune rugăciunile.

Doamna Van Goor răspunse cu un gemăt, lăsându-se sa cadă pe perne.

Jean Bart lăsă pânza care acoperea partea, din faţă a coviltirului şi, după ce se încredinţă că totul era în regulă şi caii şedeau liniştiţi, se duse îndărătul celuilalt car şi se aşeză, cu carabina între genuchi, lângă cearceaful alb, care acoperea cele trei cadavre.

Noaptea era splendidă şi liniştită.

Pe cerul plin de stele, luna se înălţa încet. Un mic torent în fundul văii murmura încetişor.

Nici un alt zgomot. Se părea că după detunăturile de arme care făcuseră să răsune valea, fiinţele şi lucrurile recăzuseră în somnul nopţii.

Jean Bart, se lăsă întâi în voia gândurilor triste. Gândindu-se la mama aceea disperată îşi aminti de mama sa pe care o lăsase la Roma ca să alerge după aventuri. Se înduioşă. Câteva lacrimi îi umeziră pleoapele. Dar îşi de te seama că acele lacrimi erau în împrejurările de faţă o slăbiciune şi murmură, îndreptându-şi capul:

— Haide! Curaj!

Se gândi la Marius şi la Raimondo care în momentul acela erau poate în primejdie şi, fiindcă era superstiţios din fire ca orice ligur, sau ca ori ce marinar, îşi zise că un gând prietenesc îndreptat spre cei care se găseau în pericol putea să-i apere de rele. Făcu deci tot felul de supoziţii optimiste şi asta, îl ajută să mai treacă timpul.

Lătratul câinelui încetase şi curând nu mai auzi de cât murmurul apei din apropiere. Câte minute, sau câte ore trecură astfel? Nu putea şti. Dar, deodată fu scos din reveria sa de un spectacol neaşteptat.

Colo, la dreapta, în vârful masei întunecoase a muntelui se înălţa o lumină roşiatică. În curând flăcări imense şi nori groşi de fum în mijlocul cărora ţâşneau schintei transformară acea culme într-un adevărat vulcan.

— Ce se petrece oare acolo?

Cunoştea intenţiile camarazilor săi.

— Să fi găsit templul zeiţei?

Privi cu o curiozitate înfrigurată acea iluminaţie îndepărtată.

Deodată se păru că flăcările erau acoperite de o mână colosală. Nu mai rămase de cât o lumină roşiatecă care se şterse încetul cu încetul până ce dispăru.

— Templul a fost incendiat. Sa sfârşit! Dar trebuie să fie foarte departe sau poate că n-a fost nici o luptă căci nam auzit împuşcături. Deodată însă, cu acel simţ ascuţit şi special care-l făcea să-şi dea seama îndată de fenomenele atmosferice, observă că vântul sufla în direcţia muntelui pe care văzuse incendiul.

— Daca fost luptă, nu puteam auzi împuşcăturile fiindcă vântul le-a dus în partea cealaltă a muntelui.

Pe când, în mod maşinal, ochii săi ne mai având de ce să privească muntele, priveau spre vale, i se păru că vede printre ierburile înalte o unduire produsă în sens contrar cu aceea a vântului.

— Ce înseamnă asta? se întrebă el, întinzând puşca. Unduirea aceea nu poate fi produsă de cât de vreun om sau de vreun animal. Dar acest animal, sau acest om vine înspre mine.

Se lipi de car aşa în cât să rămâie ascuns în umbră şi aşteptă silindu-se să desluşească forma unui om sau a unui animal. Dar, brusc, îndoiala fu risipită de siguranţă: văzu o formă ridicându-se în mijlocul ierburilor. Lumina lunii îi permise să vadă că era un om, un om pe jumătate gol, cu turban alb şi o fâşie albă în jurul coapselor.

— E un Olo-Ots, sau un thug? M-o fi văzut? Să-l lăsăm să se apropie.

Dacă e singur nu risc nimic.

Nu văd ierburile mişcându-se în altă parte. Dar imediat constată că se înşelase. În stânga şi în dreapta acelui necunoscut se produceau alte unduiri în ierburile înalte.

— Oho! E o serie întreagă. Trebuie să fie cel puţin o duzină.

Întinse puşca ţinând degetul pe trăgaci. Şi totuşi nu-i venea să ucidă un om, care nu-l atacase. Cu toate că generozitatea lui Raimondo şi a lui Marius era foarte mare era întrecută de aceea a lui Jean Bart. Totuşi nu mergea până la imprudenţă.

— Haide! Mă voi retranşa îndărătul vreunui obiect oarecare şi voi vedea ce intenţie au. Dacă-i văd că au intenţia să se apropie de care sunt nevoit să-i culc la pământ pentru ca biata femeie să nu cadă victima lor.

Se plecă, dispăru cu totul îndărătul unor brazde de pământ şi se postă la o mică depărtare de cele două care în aşa fel în cât să domine marginea drumului care-l separa de terenul acoperit de iarbă, pe care înaintau indigenii Aşteptarea sa nu fu lungă.

Omul care era în picioare continua să se îndrepte spre drum şi ajunse la doi paşi de care.

Păru că ezită în care din ele să se urce. Atunci Jean Bart îşi zise:

— N-am ce mă face. Îl voi împuşca în picior, aşa încât să nu-l ucid dar să-l împiedic de a se urca.

Ochi şi trase. Omul scoase un strigăt, se clătină şi căzu cât era de lung în marginea drumului. Jean Bart nu se ocupă de dânsul şi privi spre ierburile care acum nu se mai mişcau.

Era vădit că toţi indigenii se opriseră.

— Poate că lecţia o să le servească. Sa aşteptăm. Dar dacă mai încearcă vreunul, trag! Şi aproape imediat fu nevoit să tragă, fiindcă o altă formă neagră încercă să sară în al doilea car. Fu luat din zbor şi căzu peste corpul tovarăşului său.

— La naiba! O să fiu nevoit să-i culc pe toţi la pământ!

Dar în momentul acela auzi strigăte, între care recunoscu vocea camarazilor săi şi desluşi galopul unor cai.

Fără să se gândească la pericolul la care se expunea descoperindu-se înaintea indigenilor, se ridică. Dar, imediat simţi o frânghie căzându-i pe spinare şi strângându-l de gât. Fu tras înapoi şi căzu cât era de lung şi ducându-şi mâinile la gât pe care-l simţea din ce în ce mai strâns, strigă cât putu:

— Marius! Raimondo! Ajutor!

Glasul îi fu înăbuşit înainte de a termina şi avu un ultim gând.

— Sunt pierdut! Sunt strangulatorii!

Într-o supremă licărire de raţiune şi de forţă vitală, văzu pe Marius sărind de pe un cal ce venea în galop şi căzând ca un clovn în spatele unei forme omeneşti, care se zărea la o mică depărtare.

Marius avea în mână un obiect pe care în clipa aceea teribilă, Jean Bart îl recunoscu că era un *browning.*

Acel obiect se abătu cu violenţă asupra capului omului, care căzu greoi alături de Jean Bart.

— Foc! Foc! urlă Marius. Foc în ierburi Mii de pipe!

Atunci abia Jean Bart înţelese că lumina lunii, fusese înlocuită – după cum se întâmplă în regiunile tropicale – de razele soarelui. De aceea vedea atât de clar cele ce se petreceau în jurul său.

Auzi mai multe detunături, strigăte de furie şi de triumf. Se simţi ridicat, liberat de frânghia care-l strângea de gât şi strâns în braţe de prietenii săi.

— Ah! zise el, regăsindu-şi sângele rece. Am crezut de data asta că nu mai scap.

Timp de câteva minute, nu fu de cât un schimb de cuvinte fără şir, de exclamaţii de bucurie şi de uşurare. Jean Bart află numai din câteva cuvinte cele petrecute.

Trebuiau să descurce mai întâi drumul de cadavrele *thug-ilor,* care ajunseseră desigur pân-aci în fuga lor după incendiu.

Şi cum nu erau toţi ucişi, căci Jean Bart trăsese mai mult în picioare, Zomba se ocupă de ei, pansându-le rănile în mod sumar.

Cei trei cercetaşi luară apoi toate dispoziţiile cu privire la d-na Van Goor, care se deşteptase la auzul detunăturilor. Diamantele erau definitiv pierdute. Dar această pierdere nu mai putea interesa pe nenorocita, care nu mai avea pe nimeni pe lume. Ea răspunse cu glasul zdrobit la întrebările exploratorilor:

— Duceţi-mă la Pontianak cu fiii şi soţul meu; nu doresc altceva de cât să mor de durere pe drum, ca să mă puteţi îngropa cu dânşii.

Se înapoiară deci cu toţii la Pontianak, unde relatară cele întâmplate guvernatorului posesiunilor olandeze din Borneo. Acesta hotărî să se organizeze o expediţie militară împotriva *thug-ilor* spre a-i împiedica de a-şi mai clădi alt templu şi de a-şi continua nelegiuirile lor. Acea expediţie militară, comandată de guvernator în persoană, avea un stat major compus din cei trei cercetaşi şi sergentul Tholen.

În realitate ei conduseră operaţiile, care durară o săptămână şi fură încoronate de cel mai deplin succes.

Sub cenuşa templului se găsi intrarea unei subterane, care fu în întregime explorată şi în care guvernatorul confiscă o cantitate considerabilă de diamante brute şi cioplite şi de monede de aur.

La Pontianak, unde se înapoiară triumfători, cei trei cercetaşi fură aclamaţi cu frenezie.

D-na Van Goor, după înmormântarea soţului şi fiilor săi, intră într-o mănăstire de maici din Pontianak unde fu tratată du dragoste şi respect.

Raimondo, Marius, Jean Bart, sergentul Tholen şi Zomba se odihniră câtva timp la Pontianak, unde avură fericirea de a primi – lucru care nu li se mai întâmplase de la trecerea Atlanticului – ştiri de la părinţii lor. Însăşi guvernatorul avu plăcerea de a le înmâna într-o zi cele trei plicuri, acoperite de numeroase mărci, care dovedeau că trecuseră prin diverse localităţi până ce daseră de urma acelora cărora le

fuseseră destinate.

Bucuria lor fu nemărginită şi se grăbiră să răspundă fiinţelor scumpe care ardeau de nerăbdare să aibă ştiri de la ei.

Şederea la Pontianak se prelungi câtăva vreme şi fu un lung repaus întrerupt doar de mici partide de vânătoare, care erau o simplă distracţie pentru dânşii.

Erau ca un preludiu la noii emoţii şi curioase aventuri carei aşteptau.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 17:

PIRAŢII DIN TONCHIN.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI